

dr. AURELIA BĂLAN-MIHAILOVICI

Antipodul creștinismului și al culturii
și al civilizației creștine
și al civilizației creștine

ISTORIA CULTURII ȘI CIVILIZAȚIEI CREȘTINE

- COMPENDIUM -

Ediția OSCAR PRINT
BUCUREȘTI, 2001

EDUCAȚIONALĂ-PAJAN ALEXANDRU

Cursul este predat la Universitatea Creștină
„Dimitrie Cantemir” Facultatea de Limbi și
Literaturi Străine

Lucrarea a fost executată la:

Editoria „OSCAR PRINT”

Încalzirea, Vihor LAZĂRESCU 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 110, 111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 122, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 133, 134, 135, 136, 137, 138, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 147, 148, 149, 150, 151, 152, 153, 154, 155, 156, 157, 158, 159, 160, 161, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 168, 169, 170, 171, 172, 173, 174, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 181, 182, 183, 184, 185, 186, 187, 188, 189, 190, 191, 192, 193, 194, 195, 196, 197, 198, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, 210, 211, 212, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 231, 232, 233, 234, 235, 236, 237, 238, 239, 240, 241, 242, 243, 244, 245, 246, 247, 248, 249, 250, 251, 252, 253, 254, 255, 256, 257, 258, 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 266, 267, 268, 269, 270, 271, 272, 273, 274, 275, 276, 277, 278, 279, 280, 281, 282, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 299, 300, 301, 302, 303, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 323, 324, 325, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 334, 335, 336, 337, 338, 339, 340, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 357, 358, 359, 360, 361, 362, 363, 364, 365, 366, 367, 368, 369, 370, 371, 372, 373, 374, 375, 376, 377, 378, 379, 380, 381, 382, 383, 384, 385, 386, 387, 388, 389, 390, 391, 392, 393, 394, 395, 396, 397, 398, 399, 400, 401, 402, 403, 404, 405, 406, 407, 408, 409, 410, 411, 412, 413, 414, 415, 416, 417, 418, 419, 420, 421, 422, 423, 424, 425, 426, 427, 428, 429, 430, 431, 432, 433, 434, 435, 436, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 459, 460, 461, 462, 463, 464, 465, 466, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 473, 474, 475, 476, 477, 478, 479, 480, 481, 482, 483, 484, 485, 486, 487, 488, 489, 490, 491, 492, 493, 494, 495, 496, 497, 498, 499, 500, 501, 502, 503, 504, 505, 506, 507, 508, 509, 510, 511, 512, 513, 514, 515, 516, 517, 518, 519, 520, 521, 522, 523, 524, 525, 526, 527, 528, 529, 530, 531, 532, 533, 534, 535, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 542, 543, 544, 545, 546, 547, 548, 549, 550, 551, 552, 553, 554, 555, 556, 557, 558, 559, 560, 561, 562, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 569, 570, 571, 572, 573, 574, 575, 576, 577, 578, 579, 580, 581, 582, 583, 584, 585, 586, 587, 588, 589, 590, 591, 592, 593, 594, 595, 596, 597, 598, 599, 600, 601, 602, 603, 604, 605, 606, 607, 608, 609, 610, 611, 612, 613, 614, 615, 616, 617, 618, 619, 620, 621, 622, 623, 624, 625, 626, 627, 628, 629, 630, 631, 632, 633, 634, 635, 636, 637, 638, 639, 640, 641, 642, 643, 644, 645, 646, 647, 648, 649, 650, 651, 652, 653, 654, 655, 656, 657, 658, 659, 660, 661, 662, 663, 664, 665, 666, 667, 668, 669, 670, 671, 672, 673, 674, 675, 676, 677, 678, 679, 680, 681, 682, 683, 684, 685, 686, 687, 688, 689, 690, 691, 692, 693, 694, 695, 696, 697, 698, 699, 700, 701, 702, 703, 704, 705, 706, 707, 708, 709, 710, 711, 712, 713, 714, 715, 716, 717, 718, 719, 720, 721, 722, 723, 724, 725, 726, 727, 728, 729, 730, 731, 732, 733, 734, 735, 736, 737, 738, 739, 740, 741, 742, 743, 744, 745, 746, 747, 748, 749, 750, 751, 752, 753, 754, 755, 756, 757, 758, 759, 760, 761, 762, 763, 764, 765, 766, 767, 768, 769, 770, 771, 772, 773, 774, 775, 776, 777, 778, 779, 780, 781, 782, 783, 784, 785, 786, 787, 788, 789, 790, 791, 792, 793, 794, 795, 796, 797, 798, 799, 800, 801, 802, 803, 804, 805, 806, 807, 808, 809, 810, 811, 812, 813, 814, 815, 816, 817, 818, 819, 820, 821, 822, 823, 824, 825, 826, 827, 828, 829, 830, 831, 832, 833, 834, 835, 836, 837, 838, 839, 840, 841, 842, 843, 844, 845, 846, 847, 848, 849, 850, 851, 852, 853, 854, 855, 856, 857, 858, 859, 860, 861, 862, 863, 864, 865, 866, 867, 868, 869, 870, 871, 872, 873, 874, 875, 876, 877, 878, 879, 880, 881, 882, 883, 884, 885, 886, 887, 888, 889, 890, 891, 892, 893, 894, 895, 896, 897, 898, 899, 900, 901, 902, 903, 904, 905, 906, 907, 908, 909, 910, 911, 912, 913, 914, 915, 916, 917, 918, 919, 920, 921, 922, 923, 924, 925, 926, 927, 928, 929, 930, 931, 932, 933, 934, 935, 936, 937, 938, 939, 940, 941, 942, 943, 944, 945, 946, 947, 948, 949, 950, 951, 952, 953, 954, 955, 956, 957, 958, 959, 960, 961, 962, 963, 964, 965, 966, 967, 968, 969, 970, 971, 972, 973, 974, 975, 976, 977, 978, 979, 980, 981, 982, 983, 984, 985, 986, 987, 988, 989, 990, 991, 992, 993, 994, 995, 996, 997, 998, 999, 1000, 1001, 1002, 1003, 1004, 1005, 1006, 1007, 1008, 1009, 1010, 1011, 1012, 1013, 1014, 1015, 1016, 1017, 1018, 1019, 1020, 1021, 1022, 1023, 1024, 1025, 1026, 1027, 1028, 1029, 1030, 1031, 1032, 1033, 1034, 1035, 1036, 1037, 1038, 1039, 1040, 1041, 1042, 1043, 1044, 1045, 1046, 1047, 1048, 1049, 1050, 1051, 1052, 1053, 1054, 1055, 1056, 1057, 1058, 1059, 1060, 1061, 1062, 1063, 1064, 1065, 1066, 1067, 1068, 1069, 1070, 1071, 1072, 1073, 1074, 1075, 1076, 1077, 1078, 1079, 1080, 1081, 1082, 1083, 1084, 1085, 1086, 1087, 1088, 1089, 1090, 1091, 1092, 1093, 1094, 1095, 1096, 1097, 1098, 1099, 1100, 1101, 1102, 1103, 1104, 1105, 1106, 1107, 1108, 1109, 1110, 1111, 1112, 1113, 1114, 1115, 1116, 1117, 1118, 1119, 1120, 1121, 1122, 1123, 1124, 1125, 1126, 1127, 1128, 1129, 1130, 1131, 1132, 1133, 1134, 1135, 1136, 1137, 1138, 1139, 1140, 1141, 1142, 1143, 1144, 1145, 1146, 1147, 1148, 1149, 1150, 1151, 1152, 1153, 1154, 1155, 1156, 1157, 1158, 1159, 1160, 1161, 1162, 1163, 1164, 1165, 1166, 1167, 1168, 1169, 1170, 1171, 1172, 1173, 1174, 1175, 1176, 1177, 1178, 1179, 1180, 1181, 1182, 1183, 1184, 1185, 1186, 1187, 1188, 1189, 1190, 1191, 1192, 1193, 1194, 1195, 1196, 1197, 1198, 1199, 1200, 1201, 1202, 1203, 1204, 1205, 1206, 1207, 1208, 1209, 1210, 1211, 1212, 1213, 1214, 1215, 1216, 1217, 1218, 1219, 1220, 1221, 1222, 1223, 1224, 1225, 1226, 1227, 1228, 1229, 1230, 1231, 1232, 1233, 1234, 1235, 1236, 1237, 1238, 1239, 1240, 1241, 1242, 1243, 1244, 1245, 1246, 1247, 1248, 1249, 1250, 1251, 1252, 1253, 1254, 1255, 1256, 1257, 1258, 1259, 1260, 1261, 1262, 1263, 1264, 1265, 1266, 1267, 1268, 1269, 1270, 1271, 1272, 1273, 1274, 1275, 1276, 1277, 1278, 1279, 1280, 1281, 1282, 1283, 1284, 1285, 1286, 1287, 1288, 1289, 1290, 1291, 1292, 1293, 1294, 1295, 1296, 1297, 1298, 1299, 1300, 1301, 1302, 1303, 1304, 1305, 1306, 1307, 1308, 1309, 1310, 1311, 1312, 1313, 1314, 1315, 1316, 1317, 1318, 1319, 1320, 1321, 1322, 1323, 1324, 1325, 1326, 1327, 1328, 1329, 1330, 1331, 1332, 1333, 1334, 1335, 1336, 1337, 1338, 1339, 1340, 1341, 1342, 1343, 1344, 1345, 1346, 1347, 1348, 1349, 1350, 1351, 1352, 1353, 1354, 1355, 1356, 1357, 1358, 1359, 1360, 1361, 1362, 1363, 1364, 1365, 1366, 1367, 1368, 1369, 1370, 1371, 1372, 1373, 1374, 1375, 1376, 1377, 1378, 1379, 1380, 1381, 1382, 1383, 1384, 1385, 1386, 1387, 1388, 1389, 1390, 1391, 1392, 1393, 1394, 1395, 1396, 1397, 1398, 1399, 1400, 1401, 1402, 1403, 1404, 1405, 1406, 1407, 1408, 1409, 1410, 1411, 1412, 1413, 1414, 1415, 1416, 1417, 1418, 1419, 1420, 1421, 1422, 1423, 1424, 1425, 1426, 1427, 1428, 1429, 1430, 1431, 1432, 1433, 1434, 1435, 1436, 1437, 1438, 1439, 1440, 1441, 1442, 1443, 1444, 1445, 1446, 1447, 1448, 1449, 1450, 1451, 1452, 1453, 1454, 1455, 1456, 1457, 1458, 1459, 1460, 1461, 1462, 1463, 1464, 1465, 1466, 1467, 1468, 1469, 1470, 1471, 1472, 1473, 1474, 1475, 1476, 1477, 1478, 1479, 1480, 1481, 1482, 1483, 1484, 1485, 1486, 1487, 1488, 1489, 1490, 1491, 1492, 1493, 1494, 1495, 1496, 1497, 1498, 1499, 1500, 1501, 1502, 1503, 1504, 1505, 1506, 1507, 1508, 1509, 1510, 1511, 1512, 1513, 1514, 1515, 1516, 1517, 1518, 1519, 1520, 1521, 1522, 1523, 1524, 1525, 1526, 1527, 1528, 1529, 1530, 1531, 1532, 1533, 1534, 1535, 1536, 1537, 1538, 1539, 1540, 1541, 1542, 1543, 1544, 1545, 1546, 1547, 1548, 1549, 1550, 1551, 1552, 1553, 1554, 1555, 1556, 1557, 1558, 1559, 1560, 1561, 1562, 1563, 1564, 1565, 1566, 1567, 1568, 1569, 1570, 1571, 1572, 1573, 1574, 1575, 1576, 1577, 1578, 1579, 1580, 1581, 1582, 1583, 1584, 1585, 1586, 1587, 1588, 1589, 1590, 1591, 1592, 1593, 1594, 1595, 1596, 1597, 1598, 1599, 1600, 1601, 1602, 1603, 1604, 1605, 1606, 1607, 1608, 1609, 1610, 1611, 1612, 1613, 1614, 1615, 1616, 1617, 1618, 1619, 1620, 1621, 1622, 1623, 1624, 1625, 1626, 1627, 1628, 1629, 1630, 1631, 1632, 1633, 1634, 1635, 1636, 1637, 1638, 1639, 1640, 1641, 1642, 1643, 1644, 1645, 1646, 1647, 1648, 1649, 1650, 1651, 1652, 1653, 1654, 1655, 1656, 1657, 1658, 1659, 1660, 1661, 1662, 1663, 1664, 1665, 1666, 1667, 1668, 1669, 1670, 1671, 1672, 1673, 1674, 1675, 1676, 1677, 1678, 1679, 1680, 1681, 1682, 1683, 1684, 1685, 1686, 1687, 1688, 1689, 1690, 1691, 1692, 1693, 1694, 1695, 1696, 1697, 1698, 1699, 1700, 1701, 1702, 1703, 1704, 1705, 1706, 1707, 1708, 1709, 1710, 1711, 1712, 1713, 1714, 1715, 1716, 1717, 1718, 1719, 1720, 1721, 1722, 1723, 1724, 1725, 1726, 1727, 1728, 1729, 1730, 1731, 1732, 1733, 1734, 1735, 1736, 1737, 1738, 1739, 1740, 1741, 1742, 1743, 1744, 1745, 1746, 1747, 1748, 1749, 1750, 1751, 1752, 1753, 1754, 1755, 1756, 1757, 1758, 1759, 1760, 1761, 1762, 1763, 1764, 1765, 1766, 1767, 1768, 1769, 1770, 1771, 1772, 1773, 1774, 1775, 1776, 1777, 1778, 1779, 1780, 1781, 1782, 1783, 1784, 1785, 1786, 1787, 1788, 1789, 1790, 1791, 1792, 1793, 1794, 1795, 1796, 1797, 1798, 1799, 1800, 1801, 1802, 1803, 1804, 1805, 1806, 1807, 1808, 1809, 1810, 1811, 1812, 1813, 1814, 1815, 1816, 1817, 1818, 1819, 1820, 1821, 1822, 1823, 1824, 1825, 1826, 1827, 1828, 1829, 1830, 1831, 1832, 1833, 1834, 1835, 1836, 1837, 1838, 1839, 1840, 1841, 1842, 1843, 1844, 1845, 1846, 1847, 1848, 1849, 1850, 1851, 1852, 1853, 1854, 1855, 1856, 1857, 1858, 1859, 1860, 1861, 1862, 1863, 1864, 1865, 1866, 1867, 1868, 1869, 1870, 1871, 1872, 1873, 1874, 1875, 1876, 1877, 1878, 1879, 1880, 1881, 1882, 1883, 1884, 1885, 1886, 1887, 1888, 1889, 1890, 1891, 1892, 1893, 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904, 1905, 1906, 1907, 1908, 1909, 1910, 1911, 1912, 1913, 1914, 1915, 1916, 1917, 1918, 1919, 1920, 1921, 1922, 1923, 1924, 1925, 1926, 1927, 1928, 1929, 1930, 1931, 1932, 1933, 1934, 1935, 1936, 1937, 1938, 1939, 1940, 1941, 1942, 1943, 1944, 1945, 1946, 1947, 1948, 1949, 1950, 1951, 1952, 1953, 1954, 1955, 1956, 1957, 1958, 1959, 1960, 1961, 1962, 1963, 1964, 1965, 1966, 1967, 1968, 1969, 1970, 1971, 1972, 1973, 1974, 1975, 1976, 1977, 1978, 1979, 1980, 1981, 1982, 1983, 1984, 1985, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992, 1993, 1994, 1995, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215,

Despre cult și cultură

MOTIV

Granger de neletropie anuaghi a a mchis
Famitide de acum conuile de mard
Si-au anuaghi de-a pnd anuaghi de m
Spn conuile anuaghi anuaghi anuaghi

(1) *Wing, capaxius calid, aduad cu doloa mureli*
Te puzai co-a gura pi locu, palatru coa-tu in pland
Dar suflorai, prin ochiuri da vrafu pi-adorei,
Dar suflorai tu acura pi ne-ntreaga-aread "
(Milaa Volcanara, Suflorai)

Estu în ce chip minunat rezumă Vasilie Voiculescu, medicul, teza ce colegii lui de brează - medicii - numesc "estructura psihosomatică" al omului. Simptomele bolilor a altuora sale, trup și suflet. Căci a înțeles omul și-o put, pe toate încercările psihicului, din zile mai vechi timpuri, problema vieții și a morții, a dispoziției trupului, a comportamentului încredințat, întrebându-se, într-o gândire profundă, la ce se va întâmpla și oca de-a doua, sufletul, compoziția omului, creșterea este acolo care dă un răspuns, și aduce un nou mod de viață, prin modelul încredințatului său, Iosif Păcurar, divinat și în chipul omului spre a-i ajuta pe al din urmă să se adreseze spre dăruire, prin Legea unei țări, a iubirii și a dăruirii vieții, părintești, în care se învârtă chiar nemurimii sufletului, simțimuri bobului de grâu, ce moare spre a da naștere bogat.

si il-lea, cide accasta. Poate fi sacotul istoria crepinismului o intrare a
culturii?

Examinat cu foarte mare atenție, înțelegerea noastră deschide
puterea și altă înțelegere capitală, și anume: *Este istoria o istorie a culturii?*

De cincizeci de ani asistăm la o alunecare a obiectului și a sensului istoriei, în funcție de accentul pus pe politică, pe economic și, mai rar, pe latura spiritual-religioasă. În funcție de ceea ce se urmărește într-o etapă istorică, se elaborează concepții - mai mult sau mai puțin științifice - prin care se reduc unilateral aspectele vieții sociale, prin exagerarea, organizații politice, strâns legate de structura economică, precară atunci când se eludează aspectele vieții spirituale, ca și când acestea nu ar face parte din viața societății, înțeleasă ca unitate complexă a vieții omului. Obiectul real al istoriei nu poate fi altul decât viața societății, în complexitatea aspectelor ei, materiale și spirituale, adică întreaga creație pe linia progresului și a dezvoltării, note esențiale ce intră în definiția conceptului de cultură: Ansamblu al structurilor sociale și al manifestărilor religioase, artistice și intelectuale care definesc nu grup, o societate în raport cu alia", definiție prin care putem identifica însoși obiectul istoriei.

Cultura, în sensul strict al termenului, formează obiectul istoriei, principul său „fenomenul primar” al întregii istorii trecute și viitoare a unei națiuni. Din punct de vedere conceptual există o relație strânsă între cult și cultură, cel de-al doilea termen derivând din cuvântul latin *cultus*, „a crea, a forma” de participiu de la verbul *colo*, *colere* „a cultiva pământul”, (care avea în latină sensul de „ceea ce este lucrat, elabarat”, fiind legat de o altă formă, *cultu*, *urum*, „locuri cultivate”, cu referire în special la pământ, de aici și termenul general de cultură, folosit în agricultură. Desigur că sensul care interesează subiectul nostru există și în latină ca sens figurat, (despre oameni) „educat, format, cultivat”. Cultura nu este altceva decât o lucrare, elaburare, cultivare permanentă. Termenul cult este folosit ca termen general în proiecta sau viața religioasă și de aici, cred unii, s-a extins și în glosim în expresia „*o ave un cult pentru ceva sau cineva*”. Acest sens, foarte apropiat, are altă obârșie, tot latină însă, dar de la alt termen, *cultus*, *colere*, cu referire la „afica la omne”. Diana, cea care stăpânește grădurile și pădurile și conștie prin vectorii ai munților și ai pădurilor. Deci cult în această accepțiune nu este altceva decât cinstita, adorarea, în cazul profund religios, a lui Dumnezeu.

Despre cultul divin, în afara serviciului divin, Nichifor Crăinie scria în cartea sa, *Instaurarea Paradisului*, dedicată diferențelor celor două lumi, profană și religioasă: „Cutul divin îmbracă formele cele mai strălucitoare ale culturii omenești. Geniul arhitectonic ridică în cinstea lui cele mai mărețe monumente din vîrte evind pe pământ. Geniul pictural îl aduce aștîndu cele

mai fermecătoare plăsmuri ale culorii. Geniul statuar, cele mai desăvîrșite modelări în lemnură, în metal, în toam și în ivori. Geniul literar, cele mai subtile creații. Geniul muzical, cele mai înalte melodii. Geniul înțelept, genurile cele mai adânci pentru a lămuri tainele creației. Geniul științific, întroaga știință a spiritului omenești pentru a construi și a explica totul în jurul acelor aștîndu. Cutul divin este starea superlativă a culturii. Din acest punct de vedere, el reprezintă prin excelență funciunea istorică a spiritului transcendent cu genul omenești și ne ajută să înțelegem mai bine poziția religiei față de cultură” (p. 64-65).

Intimitate civilizației creștine este o sintagmă ce se cere și ea definită în rîndul ei, pentru a ne fixa reperele sigure ale cadrului real istoric în care dominanta spiritualității creștine și-a lăsat amprenta în toate manifestările vieții omenești, în-în toată timp și spațiu. Cum este definită noțiunea de civilizație în lucrările lexicografice? Ansamblu de fenomene sociale (religioase, economice, estetice, științifice, tehnice) comune unei mari societăți sau unui grup de societăți” (Petit Robert), ce aparțin unui spațiu caracterizat printr-o anumită tradiție (civilizație chineză, japoneză, egipteană etc.). Așa cum o arată și termenul derivat din latinescul *civitas* sau cu semnificația „totalitate a cetățenilor ce locuiesc într-un spațiu organizat, numit oraș, *ciuitas*” și, prin extensie, locul, orașul respectiv, numit în limba română veche „cetate”, civilizația este legată de oraș. Este foarte importantă această notă specifică, deoarece organizarea, viața administrativă și culturală, norma de trebuia respectată, se impunea în cetate, în oraș. *Christus* desemna calitatea de cetățean, pe care o aveau mai ales oamenii liberi, oameni locului, în opoziție cu sclavii, de obicei străini, vinzătorii sau prizonierii de război.

Raportul dintre civilizație și cultură este unul de circumscriere, circumscrierea este creație supusă culturii și determinată de aceasta. o civilizație fără cultură este o creație înocivă care pe neașteptate va distruge omul. În ceea ce are cel esențial, spiritual.

Unul termen care trebuie bine înțeles este cel de creștin, cuvînt care provine din limba vulgară, *Christianus*, împrumutat din termenul grecesc *Χριστιανός*, (*Christianos*) cu sensul „care aparține lui *Hristos*”, iar *Hristos*, în greacă *Χριστός*, înseamnă „uns”, în latină cu forma *Christus*, adică *Mitronos*, *Mens*, un termen ebraic, însemnînd „Unul lui Dumnezeu”. *Uns*, adică *invesat*, trimis de Dumnezeu, o formulă care a fost preluată de bizantinii în titulatura împăraților. Aceștia deveneau alesi și consacrați numai după

mirare, fiind supuși în acest fel la ascultarea poruncilor sau legii Bisericii creștine, lege numită » în terminologia veche » *nomocanon*. De altfel, din punct de vedere juridic, norma morală, vâscanele erau fixate în cadrul jurisdicției ecleziastice, în care dominația era supremația stăpânului, a clerului și a poporului. Subalternitatea tuturor, lui Dumnezeu. Până în secolul al XI-lea, Bizanțul s-a caracterizat, în cele două arii ale sale, răsăriteană și apăsătoare, prin dominanta sa teocratică. Acest lucru se va vedea în unitatea dintre stat și biserică, stare de spirit oglindită în toată creația acestei perioade.

Străna legat de primul termen, *christianus*, dar în opoziție cu acesta, se afla termenul latinesc *paganus*, cu sensul de »locuitor al satului», »ceea ce aparține timpului rural», un derivat de la *pago* »sat». De ce *paganus* a primit primul petoriu de »păgân»? Jădăni, plăstării ai tradiției, vor rămâne multă vreme supuși religiei idolatrie, aceasta cu atât mai mult cu cât nu aveau acces la informația nouă, la ceea ce se dobândește prin educație, prin știmă de carte.

Cei care au răspândit creștinismul au fost militarii, ofițeri, de aceea în latină un sens al lui *paganus* era acela de opoziție, nu numai cu creștinul, ci și cu militarul, desemnându-l pe cel care este *nonmilitar*, needucat, jădăni, deoarece militarul se afla mereu în castru sau ocaz, în slujba împăratului. Să ne amintim de centurionul roman Cornelius, numit, în unele traduceri ale *Noului Testament*, satrap, cel care l-a vindecat pe Iosif, personaj, în Galileea, în Capernaum, unde a dirijat lucrările construcției sinagogii, prilej cu care a aflat despre puterea lui Iosif și activitatea Lui Salvator, mărșălind-o înainte, devenind astfel unul din propovădușii noii credințe.

Relația cultură și civilizație

Valoarea reală a culturii se precizează în relația ei cu civilizația, care, în ceea ce privește referința terminologică, adesea se confundă, deși ele sunt separate în esența lor. Diferențierea poate fi stabilită pornindu-se de la impulsul primar al creației. În opera citată mai sus, *Nichifor Crainic* precizează natura impulsului aceluși creator: »*Impulsul creației imediate se naște din mistifica paradigmei*» (p. 346). *Civilizația* își are impulsul primar în memoria paradigmei imediate, în timp ce *cultura* își are impulsul primar în aspirația către paradigma eternă (p. 346-338). Nu este greu de remarcat faptul că *civilizația*, termenul-nob care se încadrează în realizările de ordin tehnic, ce au ca scop bunăstarea și comoditatea, trăiește lipsit de griji și din ce în ce mai con-

fortabil, răspunde unei dorințe de a înfrunța, instinctiv sau conștient, paradoxul terestru. Din această alăturare a scopurilor, e ușor de remarcat diferența între cele două concepte, și anume: al substanței *culturii* o luminează spiritul, necesitățile lui, în timp ce în cazul bi substanței *civilizației* o formează materia, dominant, la cel de-al doilea concept, este biologicul cu satisfacerea corpișelor, dar și a plăcerilor. Viață înseamnă spirit, acesta este cel care însoțescăporează fenomenul activ al creației, în timp ce materia este pasivul, adesea moartă. De aceea, atunci când civilizația se desparte de cultura spiritului, apare decadența, stagnarea și chiar moartea culturii, ceea ce face ca societatea să se autodistrugă.

Cele două componente ale istoriei, *cultura* și *civilizația*, trebuie să se afle în permanență într-o interacțiune, într-o legătură organică, similară cu cea dintre suflet, spirit și trup, să se condiționeze reciproc. Civilizația are nevoie, mai ales la nivelul individului, de cultură. Omul civilizat, cu adevărat, este acela care este educat, omul cult, cu stăpânire de sine și comportament nobil, o noblete dobândită prin cultură, nu numai prin simpla descendență de familie, cu sârgă nobil.

Astăzi, mai mult ca oricând, observăm acest comportament la nașterea religioasă, care au ajuns la această stare prin darul lui Dumnezeu, dar și prin eforturile proprii de cunoaștere, de autodesăvârșire. Nu poți să te declari creștin, dacă nu ți se implică în această călătorie, dobândită nu prin imitație, ci prin efortul de cunoaștere și înțelegere a tainelor Bisericii creștine, Bisericii ce are o tradiție de două milenii de întrebări și răspunsuri, de studiu și de muncă. Căuta cunoașterii nu este simplă, este chiar anevoioasă, dar fiind vorba de dobândirea nemuririi, adică de ceea ce a conștient și constituie obiectul filosofiei metafizice din toate timpurile, efortul creștinului de a fi lucruri în care viața vinește nu se va fi niciodată prea mare, având în vedere relația efemerului terestru cu voința eternă, adică trecerea din temporal în atemporal. Poate că această mare taină l-a întins pe toți cei ce au pierit în Iechieri și lagăre de exterminare, în Europe stalinistă și în alte zone geografice, într-o perioadă limitată în prima și cea de-a doua jumătate a secolului XX, perioade ale taurii Gădeleșilor. Cu *civilizația* este legată de timpului, adică de timpul istoric, de satisfacerea, adesea, a gler desiderate decât a celor creștine, nu credem că putem vorbi de o civilizație supusă în totalitate creștinismului, sintagma *civilizație creștină* este o componentă a *culturii creștine*, înolodescu prezintă prin ceea ce ea are mai reprezentativ,

Ce înseamnă *hierhie* și care este semnificația ei în cazul cultului al termenului în greacă *hierarchy* (leiturgia) este cunoscut cu sensul „funcționar”, *leitourgia* (leiturgia) „funcționare”, *leitourgos* (leiturgos) „funcționar”, „slujitor” și „preot”. Această funcționare înseamnă un schimb, o interacțiune ce se stabilește între zei prezenți în actul sacrificiului, în Biserică, și harul Duhului Sfânt, prin energiile Sale nevăzute care se propagă în ceea ce este *asistență*, adică în sufletul omului. Fără să realizeze în mod conștient acest lucru, prin-o participare continuă, omul se situează și suferă pește lui, varietate, fașele se schimbă, fivus fiind Acesta ce în coordonează acțiunile, dându-i putere să înveștă și să depășească multe din neajunsurile cu care se confruntă. Rolul Bisericii este din acest punct de vedere, alături credinței și aplicării ei în viața practică, însemn, dându-i posibilitatea creștinului de a-și dobândi adekvata libertate care se va oglindi nemijlocit în fașele sale.

Acesta este moduli de a se elibera de frică și de angose ceul mîlennului trei, trăind cu puterea credinței pe care i-o dă însuși Iisus Hristos, atunci cînd el, omul, recunoaște relația de pupunere a creaturii față de Creatorul său, relație exprimată de Maica Domnului, prin formula smerenței: „Și o zi Maria: Iată maia Domnului. Fie mie după cîndu adu!” și ingerul a plecat de la ea” (Luca, I, 38). Aceasta acceptare este cunoscută în literatura de specialitate prin formula concisă din limba latină, *fiat* . O formulă a smerenței, ce a caracterizat Bizanțul, fiind folosită de împărați și, prin ei, de toți ceilalți funcționari care mai înși erau *jerbi* sau, cu termenul slav, *robi* și lui Dumnezeu și apoi, prin mila lui, demnitate. Aceasta formulare s-a păstrat până tîrziu în toate actele domniei din toate provinciile rîmînești, prin care se întărește proprietățile, acte în care nu lipsește sintagma „prin mila lui Dumnezeu”, *domn al lui Moșkovici, el țării Rîmînești sau al Transilvaniei*, sintagma preluată și de alți demnitari sau droghitori și adăugă după nume, între acesta și funcția pe care o deșionau. Prin reglementarea locului și rolului său în Univers, prin sfîșiere sau îndumnezeire „*theosis*” (*theosis*) omul s-a deveni cu adevărat stăpînului creațiilor sale și bucurat va fi mare, cînd se vor pune în lumină, prin acestea, relația dintre creația divină și energiile prin care Dumnezeu „se comunică și se revelează”. *„Energia este tîrziu energilor; fivare dintr-o energie înscăunată cu adevărat o proprietate divină dăruind, pentru că toate sunt pește același (sine) Dumnezeu vîc”* (Grigore Palama, în lucrarea lui Mitcea Elade, *Isoria credințelor și adevilor religioase*, III, 1991, p. 216).

Această înimată ordine s-a fivă și fivă înlocuită după revoluția franceză cu semeșă și falsă autonomie a omului, cînd el s-a deveni „măsură tuturor lucrurilor”. „*Thoume* est la mesure de toutes choses”, o fivă de definiție și exprimare anticreștină, preluată de la Protogoras, unul din temnișii sofiști greci, contemporan cu Soqrates. Protogoras a trăit între anii 490 și 415 î.d.Hr. și a extins în filosofie doctrina lui Heraclit, potrivit căreia în *evgere* și *mişcare* omul este singura măsură a lucrurilor. Să te întorci la un stadiu de gîndire precreeștină, izvoată dintr-o cunoaștere nîmîi a lucrurilor, după 18 secole de evoluție și creștinism, este mai mult decît edificitor pentru apusul Comunei din Paris și a burghoziei ignorante a cetății ce s-a înfioțitului atunci și mai tîrziu, prin falsă receptare, „*sciența luminilor*”. Astăzi, mai mult ca orîndu, este necesară o decanare a istoriei evoluției și a culturii, o decanare de laborator prin care să se elimine reziduarile, înțelise în totalitatea lor ca o lavă ce a acoperit lumina adevărată și a generat derordine și moarte, prin schimbarea funcției între Creator și creatură, creatura luînd locul Creatorului.

Sfârșitul civilizației greco-romane

Stăruiala civilizației greco-romane este o construcție verbală, tot venind să însemne sfârșitul Imperiului Roman, care se anunța mai ales prin decadența ce se instalase la Roma, încă din timpul domniei cezarilor Romei imperiale.

Statul roman a cunoscut, în cadrul Imperiului, cea mai puternică organizare socială pe care a întâlnit-o omenirea în societatea arhaică. Ceea ce a determinat această formă a fost varietatea și importanța regiunilor stăpânite, provinci de cultură diferite și cu bogății materiale și spirituale imense, care - prin organizarea de tip roman - au ajuns mari puteri mondiale (Francia, Britania și Statele germane) ce au dominat până astăzi. Forța acestui Imperiu a constatat în știința organizării politice, a guvernării (*regere populos*) tuturor provinciilor statului.

Interesant este faptul că din începutul întemeierii Romei istoria regimului durează șapte regi, începând cu Romulus, întemeietorul orașului, continuând cu Numa Pompilius, organizatorul cultului religios, și terminând cu un legislator, Servius Tullius și cu tiranul Tarquinius Superbus (534-510, I d.Hr.) cel care, printr-o mare asprimă și cruzime, determină o revoltă, o rebeliune care are laie împotriva sa, rebeliune organizată de patenții aliați cu plebea. După răsturnarea sa se schimbă forma de guvernare și în locul regelui, ales pe viață, se alege doi magistrați cu nume de consuli, numiți pe un singur an, la sfârșitul cărora erau datori să dea socotă de felul în care au administrat ceea ce se numea *republica romană* (a. 510 I d.Hr.), sub care s-a întemeiat statul universal roman. Dar întemeierea republicii și cucerirea Italiei s-a făcut în timp îndelungat, prin războaie și războaie, între anii 510 și 264 I d.Hr., dată care atestă întemeierea domniei universale a Romei până în anul 133 I d.Hr.

Ceea ce a făcut posibilă victoria a fost introducerea soldii pentru soldați și ținerii lor permanent în armată, înzestrarea acestora cu arme și tactică militară. Cuceririle întinse, una după alta, Sicilia (a. 264), Sardinia (a. 238), Cartagina (a. 202), după care urmează confruntarea cu Philip al V-lea, regele Macedoniei și cucerirea lui (a. 197) și, prin Macedonia - apăsător invio-

cibilă - cucerirea Greciei, a cetăților ei sub diferite denumiri, printre care cunoscuta Achaia (a. 146). Drumul continuă și, prin Grecia, ajung în Asia, regatul Pergamon (a. 133). Urmează Spania, lăsată de la cartaginezi, și care se însă înfruntă într-o perioadă lungă de timp (206-146). Avântul cuceririlor din exterior, aglomerarea bogățiilor prin prizaile de război fac din cetatea Romei, o Romă opulentă care își schimbă obiceiurile, adăunându-se prefăvurile sociale negative care vor duce la războaie civile, la răsturnarea consulilor și a trirșurilor se stăpânirea anumite provincii ale Imperiului, lupta între ei și lupta între diferitele categorii sociale, toate formând nucleul cauzal care duce la prima garsonă și slăbirea puterii imperiale. Este suficient să amintim situația Imperiului sub familia Iulia (31 I d.Hr.-68 d.Hr.) când Octavian își impune voința ca un poverat crescut, deși administrația și instituțiile rămân, în principiu, republicane. Întruchipă purta războai, numai în intervalul siguranței Imperiului, iar pentru siguranță și înfrângea o gardă de pretoriani, asigurând liniștea, deci aparenta acalmie, este numit Augustus. Tiberius, frul său adoptiv (14-37 d.Hr.), este reștit de istorie ca un conducător de mare cruzime, o noți ce se va amplifica și mai mult în cazul lui Caligula (37-41 d.Hr.), și care a înnebunit și a fost ucis cu aceeași cruzime. Destinul patologiei al familiei continuă prin Tiberius Claudius (41-54 d.Hr.), un om slab, desfrinat, care se căsătorește cu Agrippina, mama lui Nero, o persoană cu ambiții patologice, printre care și obsesia de a-și vedea frul scelerat, împins, desigur, prin adoptare, erica ce nu o împiedică, după ce-și vede visul împlinit, să-l străvâneasă pe Tiberius. Nero (54-68) văzându-se cu puteri belușite în tot ceea ce voia să întreprindă, înnebunește și, în nebunia sa, ordoonă cele mai sălășale acțiuni; ea aceea și incendieri cetății Romei, mai cu seamă patțile „*Centuri eterne*” în care s-a semnalat prezența unui munte mare de creștini. Război lung, trădat de soți, se încheie.

Trebuie menționată înfrângerea imperiului sub Flavius Vespasianus (69-79), cu voi doi fi, Titus (79-81) și Domitianus (81-96), cel care relinve modul de viață din timpul lui Caligula și Nero și sfârșite și și aceea, fiind îndepărtat prin asasinare. Cel care ne reține atenția în mod deosebit, prin implicarea lui în istoria noastră, este generalul Ulpian Trajanus (52-117), socotit unul din cei mai mari împărați. Acela cucereste Dacia (101-106) și o colonizează, apoi supune Armenia și Mesopotamia, fiind cel care adună sub pterea imperiului cea mai mare suprafață, numărând peste 150.000 de locuitori. Este apogeul civilizației romane, după care începe declinul, chiar

din timpul lui Hadrianus (117-138), anul din împărații interesați de cultură, mai ales de susținerea culturii grecești, de misterele din Eleusis (Olimp), epinodul acestei eludări a fost redat admirabil de scriitoarea Marguerite Yourcenar, în *Memoriile lui Hadrian*, apărută și în versiune românească, în anul 1981, trei ani după primirea autoriei în Academia Franceză (marie 1980). Împăratul surprins de această „patimă” ce îl absorbea toată energia, s-a dovedit total neinteresat în ceea ce privește apărarea cuceririlor făcute de învingătorul său.

Marcus Aurelius Antoninus (161-180) - fiul adoptiv al lui Antoninus Pius (138-161) - este cunoscut ca cel mai strălucit împărat, prin calitățile sale intelectuale, fiind un distins filosof și cărmănu, care realizează și dezvăluie scemtele decadenței, ce nu putea fi împiedicat, mai ales acum când germanii atacau imperiul. Spre a fi un model, deși nu era un luptător, el se află în fruntea armatelor, unde își găsește și sfatul, într-un câmp din celălalt Viena. Fiul său, Commodus (180-192), este un al doilea Catigula și este oca, la rândul lui, de cel din anturajul său. Toți cei care au urmat după el, până la Aurelius Valerius Diocletianus (284-305) se ucid între ei unul după altul sau mor în luptele cu războiului (franci, almanii, goții, perși). Încapacitatea de apărare face ca Diocletianus să găsească o formă de stăpânire într-o manieră nouă, înaintea sa au existat trei imperii, Maximianus (286), Constantius Chlorus (292) și Galerius, nume frecvent întâlnite în *Maximologia*, deoarece aceștia erau cei ce organizau, prin consiliul lor, lupta împotriva noului religio, creștinismul. Însă, deunăci este un împărat, sau încă fiul lui Constantius, Constantin, educat pentru a urma cultura, încearcă să unifice imperiul sub o singură stăpânire și lăse învingător, după o luptă ce are loc între cei trei soțiați la domnie, Maximianus este ucis în anul 310 și apoi lupta continuă cu Licinius, cu care se înfruntă în mai multe războaie, sfârșitul în anul 323-324, anul morții lui Licinius.

Cu Constantin, numit cel Mare (306-337) începe o nouă epocă în istoria Imperiului, care va fi numit sub noua sa titulatură, Imperiul Romano-Bizantin. Primul lucru pe care îl face Constantinus este mutarea capitalei de la Roma la Bizanțiu, cunoscut pe care o numește după numele său, Constantinopolis. Împarte Imperiul în patru mari prefecturi - împărțite, la rândul lor, în provincii, în rândul acestor patru provincii - și interzice prigonierea creștinilor, declarând religia creștină ca religie oficială, socotindu-se un adevărat episcop în afacerile externe ale Bisericii, calitate în care a prezidat primul Sinod de la Niceea (a. 325).

Am urmat asupra structurii politice a Imperiului Roman denotarea acestuia și-a împus în provinciile cucerite sistemul instituțional, cu o excelentă organizare administrativă și juridică, preluată în întregime și de greci, ceea ce a dus la o perpetuare a instituțiilor, cu unele modificări apărute în Imperiul Roman-Bizantin și în Imperiul Bizantin. Verbul însă de o civilizație și cultură greco-romană denotarea influențele au fost reciproce, mitologia ambelor popoare fiind prin definiție o mitologie a zeilor, a culturii închinat zeităților sănari, sperie înmaginate și antropomorfizate.

Grecia, prin Pantheonul său, cunoscutul templu închinat celor douăzeci și doi zei din Olimp, a fost cea care a furnizat termenul pentru denotarea ansamblului de sunte mitologice, numite zeități, cinstite de popoarele păgâne. Este suficient să ne gândim la *Acropolis*, „Celălalt din margine”, dar și cea de pe insulele periferice ale Asiei, spre a avea o imagine despre sculptură și templele ridicate în timpul veacului de aur al antichității, dacă ar fi să-l numim marș pe Phidias.

Roma, prin excelență militară și expansionistă, a fost preocupată de creșterea administrativă a domeniilor teritoriilor ocupate. Cultul zeilor, deci viața religioasă, împunea și așa construirea templelor, înfișare care se făcea, de obicei, sub domnia împăraților precușiați și de acest aspect, cum au fost Hadrianus și Marcus Aurelius. Dar interesul major a fost de natură militară și administrativă. Prin superioritatea filosofică și artistică, Grecia antică a împulsionat în cel mai înalt grad evoluția societății în cultura europeană și civilizată, cu referire la Orientul Mijlociu, la zonele geografice cu o mare tradiție culturală. Astfel s-a născut elementul, termen și concept utilizat înaintea de Hrodis, când cultura antică a Greciei a cunoscut o maximă înflorire.

Semnificațiile termenului *element* sunt următoarele: a) particularități raționale ale poporului grec, cu referire mai ales la limbă, cutume sau obiceiuri și culturi; b) (prin restricție) ceea ce constituie particularitatea lingvistică a idiolectului elenic; c) în arhitectură, stilul ce s-a dezvoltat în Germania și în alta țări ce au doni o rememorare, o reducere a formelor unice grecești; d) în filosofie, dominația spirituală impusă prin mari filosofi, ca Platon și Aristotel.

O mențiune specială trebuie făcută cu privire la termenul *element*, care are două accepțiuni distincte: a) *element* se numeau în Orient toți suveranii din timpul lui Alexandru cel Mare (336-323 î.Hr.), întemeietorul Alexandriei. Sub domnia lui Ptolemeu, născutului Philadelphul,

(288-246 î.Hr.), s-a născut din etnică în grecii Ahiolai Testament, traducerii a fost realizată de către 70 de biserici ebraice, fapt pentru care această carte se numește și *Septuaginta*. De numele acestui mare protector al scrierilor este legat celebrul far din Alexandria. Perioada s-a prelungește până după era creștină, când toți cei aduși în afară țării, dar care vorbeau limba ebraică și trăiau în pace și modul de viață elin, mai ales oamenii de cultură din Siria, Italia și Egipt, printre care și evreii din Alexandria, se numeau elenici. Sub stăpânirea persoanelor elenice se înțelege starea de înaltă înflorire culturală, rezultată din fuziunea între elementele eline și cele orientale; b) *etnică*, termenul *elenic* este utilizat pentru a-i defini pe toți egiptenii, filozofii, teologii, care se ocupă cu studiul lumii sau al antichității eline.

Elementul și filosofia precreștină

După cum rezultă și din definițiile pe care le-am dat termenului *elenic*, acesta presupune și un mod de viață deosebit, pe care îl stătu oamenii cu o anumită educație spirituală. Nu înțelegând, printre accepții se numărau născuși indici care trăiau în Alexandria și care căutau ceva mai mult decât le oferea mozaismul, o religie născută care clădise un Dumnezeu învins, nevăzută; necunoscut, dar purpăvădit de promisi și de primul lui izbăvitor, Moise, cel care îi va scuti din robia Egiptului, prin forța și ajutorul primit de la Dumnezeu cel adevărat pe care îl simțeau. Cui timpul trececelui petrușu în viața lui Moise nu tot mai îndeplărit, legat lui Moise nu mai era respectat, potrivit dubului care a inspirat-o, ei începseră să domenească „lumea” (adică: materialismul), și de aici generaseră și se înăbușaseră simțământurile înțeleptului a cărei voce este din ce în ce mai prezentă, stăruind din îndeplăcarea poporului indici de la vechi și adevărate credințe. Această stare de spirit îl face pe cei mai mulți indici care trăiau în Siria și Egipt, în special în cerșetă luminată a Alexandriei, să-și îndepărteze atenția spre filosofia greacă, prin care se făcea cunoscut un nou spirit ce căuta o altă mișcare a ordinii lumii, a cosmosului. Acesta căutase a esenței divine, singura protecție a tuturor sejururilor ideale ale omului, prinde viață prin cei doi mari filozofi ai Cuvântului omiei, Platon și Aristotel, pe de-o parte, și neoplatonismului, Plotin, pe de altă parte.

Întoarcerea dinapoi lumea din afară spre cea dinlăuntru, spre lumea interioară a sufletului, se face cunoscută prin discursul *prolog* *edificativ* (gânduri

revelații), „*conștientă-ai lui-mine*”, „*conștientă-te pe tine însuși*”, inscripția de pe fațada templului din Delphi, interpretată de Socrate, socotit întemeietorul a ceea ce este numele „*știința morții*”.

Cel care va arăta atenția asupra acestui tip de cunoaștere aplicată spiritului este filosoful grec Platon. Născut la Atena în anul 429 î.Hr., sub numele de Aristocles, va fi poreclat *Platon*, deoarece avea o frunte foarte înaltă, plată și un piept lat. Din tinerețe este atras de muzică, poezie și pictură. La 20 de ani îl cunoaște pe Socrate (pe care îl numește „*lebedă academică*”), în preajma cărui stă opt ani. După moartea lui Socrate se retrage în Megara, cu intenția de a învăța ceva și de la alți filosofi cunoscuți, Euclid. Călătorește în scopuri științifice în Sicilia, Egipt, Persia și Siracusa, apoi se întoarce la Atena, unde începe să-și deschidă pe hărțile ceea ce dobândise și să învețe lucruri în ceea ce se numea atunci *academie*. Dintr-o literatură vele mai vechi, de filosofi, în general și de filosofi români, în special, sunt: *Parmenide*, *Thamene*, *Sofiste*, *Omni politia*, *Dialogurile logice* și *Republica*, scriere asupra căreia vom vorbi, aducând în prim plan ideile așa cum au fost ale deșinate de Constantin Noica în vol. *Opere*, V, colecția *Cuștin filosofiei universale*, vîrșim apărut în 1986, un an înainte de moartea filosofului de la Palina. Să reținem din *Cuvîntul provenit*, adresat de C. Noica cititorului, câteva idei esențiale referitoare la lucrarea lui Platon, *Republica*: a) Platon își-și propune în acest volum să ofere un tip ideal al stat, ci un tip ideal de om, alături motivul pentru care C. Noica propune o altă traducere a titlului, *Statul* (Politica), prin „*Republica interioară*”, lucrarea punând să fie citită alături de cele a lucrări politice, deoarece chiar Platon folosește sintagma propusă, în forma de *republikă interioară a omului*, cu referire la modul de organizare al idealilor în sufletul individual; b) dialogul a fost scris nu pentru omul politic, ci pentru om în genere, spre a-i defini prin cele cinci tipuri posibile: omul *superstitios* moral, pe care îl numește *regal sau aristocratic*, omul *democrat*, omul *oligarhic*, omul *democratic* și cel *dinamic*; c) dezamănecă omnică a societății (une de dererchonia interioară a individului, datorită educației prea relaxate care se dă tinerilor, idee pe marginea căreia Noica pînăghe „*Într-o roadele pădurea se plivesc de bucurie, numai omul e lăsat să steie în viața murtă pe jumătate plină*” (p. 12).

Ceea ce trebuie reținut din toată opera lui Platon este ideea, rolul ei în formarea omului, prin educație. Ceea ce ne interesează în cazul nostru sunt *Argumentațiile în jurul lui Om și a celorlalte două Om*, dialog care se

Scopul culturii și rolul ei în societate

Scopul culturii este de a forma omul în așa fel încât să poată trăi în societate și să contribuie la dezvoltarea ei. Cultura este un proces continuu care se desfășoară în timp și spațiu, reflectând schimbările sociale și tehnologice.

Cultura este un fenomen complex care include aspecte materiale și spirituale. Rolul ei este de a oferi oamenilor un cadru de valori și norme care să le ghideze comportamentul și să le ajute să se adapteze la schimbările din societate.

Scopul culturii este de a forma omul în așa fel încât să poată trăi în societate și să contribuie la dezvoltarea ei. Cultura este un proces continuu care se desfășoară în timp și spațiu, reflectând schimbările sociale și tehnologice.

Scopul culturii este de a forma omul în așa fel încât să poată trăi în societate și să contribuie la dezvoltarea ei. Cultura este un proces continuu care se desfășoară în timp și spațiu, reflectând schimbările sociale și tehnologice. Rolul ei este de a oferi oamenilor un cadru de valori și norme care să le ghideze comportamentul și să le ajute să se adapteze la schimbările din societate. Scopul culturii este de a forma omul în așa fel încât să poată trăi în societate și să contribuie la dezvoltarea ei. Cultura este un proces continuu care se desfășoară în timp și spațiu, reflectând schimbările sociale și tehnologice. Rolul ei este de a oferi oamenilor un cadru de valori și norme care să le ghideze comportamentul și să le ajute să se adapteze la schimbările din societate.

Scopul culturii și rolul ei în societate

Scopul culturii este de a forma omul în așa fel încât să poată trăi în societate și să contribuie la dezvoltarea ei. Cultura este un proces continuu care se desfășoară în timp și spațiu, reflectând schimbările sociale și tehnologice. Rolul ei este de a oferi oamenilor un cadru de valori și norme care să le ghideze comportamentul și să le ajute să se adapteze la schimbările din societate. Scopul culturii este de a forma omul în așa fel încât să poată trăi în societate și să contribuie la dezvoltarea ei. Cultura este un proces continuu care se desfășoară în timp și spațiu, reflectând schimbările sociale și tehnologice. Rolul ei este de a oferi oamenilor un cadru de valori și norme care să le ghideze comportamentul și să le ajute să se adapteze la schimbările din societate.

Terminologia greczech, argumenta critica, in duobus
mensis hystorice

1. Definiție: Se numește grup o mulțime nevidă G înzestrată cu o operație binară \cdot care verifică următoarele condiții:
 a) Asociativitate: Pentru orice $a, b, c \in G$ avem $(a \cdot b) \cdot c = a \cdot (b \cdot c)$.
 b) Element neutru: Există un element $e \in G$ astfel încât pentru orice $a \in G$ avem $a \cdot e = e \cdot a = a$.
 c) Invers: Pentru orice $a \in G$ există un element $a^{-1} \in G$ astfel încât $a \cdot a^{-1} = a^{-1} \cdot a = e$.
 d) Comutativitate: Pentru orice $a, b \in G$ avem $a \cdot b = b \cdot a$.
 e) Grup abelian: Un grup este abelian dacă verifică și condiția d).
 f) Grup ciclic: Un grup este ciclic dacă există un element $a \in G$ astfel încât $G = \langle a \rangle$.
 g) Grup simetric: Un grup este simetric dacă este izomorf cu grupul simetric S_n pentru un anumit $n \in \mathbb{N}$.
 h) Grup altern: Un grup este altern dacă este izomorf cu grupul altern A_n pentru un anumit $n \in \mathbb{N}$.
 i) Grup de Lie: Un grup este de Lie dacă este un grup topologic și operația este continuă.

[illegible]

Artele geografice ale primelor biserici creștine

Pentru a putea vorbi de întemeierea bisericilor primare trebuie mai întâi să clarificăm în ce sensuri și cu ce semnificații s-a folosit termenul de biserică și să clarificăm în ce sensuri și cu ce semnificații s-a folosit termenul de biserică. Prima acțiune din viața primelor biserici creștine este întemeierea primelor biserici. Biserică este un termen care are o semnificație geografică și o semnificație etimologică. Prezența termenilor în rugăciune are loc ca într-o biserică, dar și în afara ei. Când totuși este vorba de biserică, este vorba de o biserică care este un loc de cult, un loc de întâlnire a credincioșilor, un loc de învățare, un loc de rugăciune, un loc de cântărire, un loc de viață. Biserică este un termen care are o semnificație geografică și o semnificație etimologică. Prezența termenilor în rugăciune are loc ca într-o biserică, dar și în afara ei. Când totuși este vorba de biserică, este vorba de o biserică care este un loc de cult, un loc de întâlnire a credincioșilor, un loc de învățare, un loc de rugăciune, un loc de cântărire, un loc de viață.

În *Paralipomena sau Cronici*, 15, 10-13) se vorbește despre biserică. Biserică este un termen care are o semnificație geografică și o semnificație etimologică. Prezența termenilor în rugăciune are loc ca într-o biserică, dar și în afara ei. Când totuși este vorba de biserică, este vorba de o biserică care este un loc de cult, un loc de întâlnire a credincioșilor, un loc de învățare, un loc de rugăciune, un loc de cântărire, un loc de viață. Biserică este un termen care are o semnificație geografică și o semnificație etimologică. Prezența termenilor în rugăciune are loc ca într-o biserică, dar și în afara ei. Când totuși este vorba de biserică, este vorba de o biserică care este un loc de cult, un loc de întâlnire a credincioșilor, un loc de învățare, un loc de rugăciune, un loc de cântărire, un loc de viață.

Se vorbește în *Pogorârile Duhului Sfânt* în această biserică, în această biserică, de zile de la învierea sârbătoare a lui Iisus Hristos sub numele grecesc de biserică, denumirea este latinescul *Pentecostes*, în franceză *Pentecôte*, în engleză *Pentecost*, în italiană *Pentecoste*, în spaniolă *Pentecostes*, în portugheză *Pentecostes*, în română *Pentecoste*. Biserică este un termen care are o semnificație geografică și o semnificație etimologică. Prezența termenilor în rugăciune are loc ca într-o biserică, dar și în afara ei. Când totuși este vorba de biserică, este vorba de o biserică care este un loc de cult, un loc de întâlnire a credincioșilor, un loc de învățare, un loc de rugăciune, un loc de cântărire, un loc de viață. Biserică este un termen care are o semnificație geografică și o semnificație etimologică. Prezența termenilor în rugăciune are loc ca într-o biserică, dar și în afara ei. Când totuși este vorba de biserică, este vorba de o biserică care este un loc de cult, un loc de întâlnire a credincioșilor, un loc de învățare, un loc de rugăciune, un loc de cântărire, un loc de viață.

Temate pentru zi de învățare suplimentară

1. La începutul anului 2010, în România s-a deschis o nouă etapă în dezvoltarea turismului. Acest lucru s-a datorat în primul rând creșterii interesului internațional pentru România, care a fost vizibilă în creșterea numărului de turiști străini care vizitează țara noastră. În același timp, guvernul român a luat măsuri pentru a îmbunătăți infrastructura turistică și pentru a promova țara ca o destinație turistică atractivă. Aceste măsuri au inclus construirea de noi hoteluri, restaurante și centre culturale, precum și organizarea de evenimente turistice importante. În plus, guvernul a lansat campanii de promovare a turismului în țările străine, ceea ce a contribuit la creșterea numărului de turiști care vizitează România. Aceste măsuri au avut un impact pozitiv asupra economiei țării, deoarece turismul este o sursă importantă de venituri pentru România. În plus, turismul contribuie la creșterea ocupării forței de muncă și la dezvoltarea infrastructurii locale. Prin urmare, dezvoltarea turismului este o prioritate pentru guvernul român și este o sursă importantă de creștere economică pentru țară.

2. În România, turismul este o activitate foarte populară, în special în sezonul de vacanță. Acest lucru se datorează în primul rând naturii frumoase a țării, care oferă o varietate de opțiuni pentru turiști. De exemplu, România are multe zone turistice care sunt ideale pentru cei care iubesc natura și activitățile în aer liber. În plus, țara noastră are o bogată moștenire culturală, care este o atracție pentru mulți turiști. În plus, România este o țară foarte accesibilă, ceea ce face ca turismul să fie o opțiune foarte bună pentru cei care doresc să viziteze țara noastră. Prin urmare, turismul este o activitate foarte populară în România și este o sursă importantă de venituri pentru țară.

3. În România, turismul este o activitate foarte populară, în special în sezonul de vacanță. Acest lucru se datorează în primul rând naturii frumoase a țării, care oferă o varietate de opțiuni pentru turiști. De exemplu, România are multe zone turistice care sunt ideale pentru cei care iubesc natura și activitățile în aer liber. În plus, țara noastră are o bogată moștenire culturală, care este o atracție pentru mulți turiști. În plus, România este o țară foarte accesibilă, ceea ce face ca turismul să fie o opțiune foarte bună pentru cei care doresc să viziteze țara noastră. Prin urmare, turismul este o activitate foarte populară în România și este o sursă importantă de venituri pentru țară.

Temate pentru zi de învățare suplimentară

1. La începutul anului 2010, în România s-a deschis o nouă etapă în dezvoltarea turismului. Acest lucru s-a datorat în primul rând creșterii interesului internațional pentru România, care a fost vizibilă în creșterea numărului de turiști străini care vizitează țara noastră. În același timp, guvernul român a luat măsuri pentru a îmbunătăți infrastructura turistică și pentru a promova țara ca o destinație turistică atractivă. Aceste măsuri au inclus construirea de noi hoteluri, restaurante și centre culturale, precum și organizarea de evenimente turistice importante. În plus, guvernul a lansat campanii de promovare a turismului în țările străine, ceea ce a contribuit la creșterea numărului de turiști care vizitează România. Aceste măsuri au avut un impact pozitiv asupra economiei țării, deoarece turismul este o sursă importantă de venituri pentru România. În plus, turismul contribuie la creșterea ocupării forței de muncă și la dezvoltarea infrastructurii locale. Prin urmare, dezvoltarea turismului este o prioritate pentru guvernul român și este o sursă importantă de creștere economică pentru țară.

2. În România, turismul este o activitate foarte populară, în special în sezonul de vacanță. Acest lucru se datorează în primul rând naturii frumoase a țării, care oferă o varietate de opțiuni pentru turiști. De exemplu, România are multe zone turistice care sunt ideale pentru cei care iubesc natura și activitățile în aer liber. În plus, țara noastră are o bogată moștenire culturală, care este o atracție pentru mulți turiști. În plus, România este o țară foarte accesibilă, ceea ce face ca turismul să fie o opțiune foarte bună pentru cei care doresc să viziteze țara noastră. Prin urmare, turismul este o activitate foarte populară în România și este o sursă importantă de venituri pentru țară.

3. În România, turismul este o activitate foarte populară, în special în sezonul de vacanță. Acest lucru se datorează în primul rând naturii frumoase a țării, care oferă o varietate de opțiuni pentru turiști. De exemplu, România are multe zone turistice care sunt ideale pentru cei care iubesc natura și activitățile în aer liber. În plus, țara noastră are o bogată moștenire culturală, care este o atracție pentru mulți turiști. În plus, România este o țară foarte accesibilă, ceea ce face ca turismul să fie o opțiune foarte bună pentru cei care doresc să viziteze țara noastră. Prin urmare, turismul este o activitate foarte populară în România și este o sursă importantă de venituri pentru țară.

4. În România, turismul este o activitate foarte populară, în special în sezonul de vacanță. Acest lucru se datorează în primul rând naturii frumoase a țării, care oferă o varietate de opțiuni pentru turiști. De exemplu, România are multe zone turistice care sunt ideale pentru cei care iubesc natura și activitățile în aer liber. În plus, țara noastră are o bogată moștenire culturală, care este o atracție pentru mulți turiști. În plus, România este o țară foarte accesibilă, ceea ce face ca turismul să fie o opțiune foarte bună pentru cei care doresc să viziteze țara noastră. Prin urmare, turismul este o activitate foarte populară în România și este o sursă importantă de venituri pentru țară.

5. În România, turismul este o activitate foarte populară, în special în sezonul de vacanță. Acest lucru se datorează în primul rând naturii frumoase a țării, care oferă o varietate de opțiuni pentru turiști. De exemplu, România are multe zone turistice care sunt ideale pentru cei care iubesc natura și activitățile în aer liber. În plus, țara noastră are o bogată moștenire culturală, care este o atracție pentru mulți turiști. În plus, România este o țară foarte accesibilă, ceea ce face ca turismul să fie o opțiune foarte bună pentru cei care doresc să viziteze țara noastră. Prin urmare, turismul este o activitate foarte populară în România și este o sursă importantă de venituri pentru țară.

Edwards cultured at 31°C/50% humidity

10
 11
 12
 13
 14
 15
 16
 17
 18
 19
 20
 21
 22
 23
 24
 25
 26
 27
 28
 29
 30
 31
 32
 33
 34
 35
 36
 37
 38
 39
 40
 41
 42
 43
 44
 45
 46
 47
 48
 49
 50
 51
 52
 53
 54
 55
 56
 57
 58
 59
 60
 61
 62
 63
 64
 65
 66
 67
 68
 69
 70
 71
 72
 73
 74
 75
 76
 77
 78
 79
 80
 81
 82
 83
 84
 85
 86
 87
 88
 89
 90
 91
 92
 93
 94
 95
 96
 97
 98
 99
 100

Antonio Salazar de Azevedo and others

1. *... ...*
 2. *... ...*
 3. *... ...*
 4. *... ...*
 5. *... ...*
 6. *... ...*
 7. *... ...*
 8. *... ...*
 9. *... ...*
 10. *... ...*
 11. *... ...*
 12. *... ...*
 13. *... ...*
 14. *... ...*
 15. *... ...*
 16. *... ...*
 17. *... ...*
 18. *... ...*
 19. *... ...*
 20. *... ...*
 21. *... ...*
 22. *... ...*
 23. *... ...*
 24. *... ...*
 25. *... ...*
 26. *... ...*
 27. *... ...*
 28. *... ...*
 29. *... ...*
 30. *... ...*
 31. *... ...*
 32. *... ...*
 33. *... ...*
 34. *... ...*
 35. *... ...*
 36. *... ...*
 37. *... ...*
 38. *... ...*
 39. *... ...*
 40. *... ...*
 41. *... ...*
 42. *... ...*
 43. *... ...*
 44. *... ...*
 45. *... ...*
 46. *... ...*
 47. *... ...*
 48. *... ...*
 49. *... ...*
 50. *... ...*
 51. *... ...*
 52. *... ...*
 53. *... ...*
 54. *... ...*
 55. *... ...*
 56. *... ...*
 57. *... ...*
 58. *... ...*
 59. *... ...*
 60. *... ...*
 61. *... ...*
 62. *... ...*
 63. *... ...*
 64. *... ...*
 65. *... ...*
 66. *... ...*
 67. *... ...*
 68. *... ...*
 69. *... ...*
 70. *... ...*
 71. *... ...*
 72. *... ...*
 73. *... ...*
 74. *... ...*
 75. *... ...*
 76. *... ...*
 77. *... ...*
 78. *... ...*
 79. *... ...*
 80. *... ...*
 81. *... ...*
 82. *... ...*
 83. *... ...*
 84. *... ...*
 85. *... ...*
 86. *... ...*
 87. *... ...*
 88. *... ...*
 89. *... ...*
 90. *... ...*
 91. *... ...*
 92. *... ...*
 93. *... ...*
 94. *... ...*
 95. *... ...*
 96. *... ...*
 97. *... ...*
 98. *... ...*
 99. *... ...*
 100. *... ...*

Călătoria misionară a Sf. 4p. Andrei în Scythia Minor

[illegible][illegible][illegible]

—

Forma politică și religioasă creștină

În perioada din care s-au scris multe din scrierile lui Isidor de Seville, se poate observa că în general, în lumea bizantină, se făcea distincția între cele două tipuri de obiecte în funcție de funcția lor: cele care erau necesare pentru viața de zi cu zi erau considerate obiecte de uz comun, în timp ce cele care erau necesare pentru viața de cult erau considerate obiecte de uz sacru. Subliniem faptul că în istoria peninsulei bizantine se distinge două tipuri de obiecte: cele care erau necesare pentru viața de zi cu zi și cele care erau necesare pentru viața de cult. Această distincție este foarte importantă pentru înțelegerea funcției obiectelor în societatea bizantină. În cadrul legislației romane din perioada din care s-au scris scrierile lui Isidor de Seville, se poate observa că obiectele erau împărțite în două categorii: obiecte de uz comun și obiecte de uz sacru. Obiectele de uz comun erau considerate obiecte de uz comun, în timp ce obiectele de uz sacru erau considerate obiecte de uz sacru. Această distincție este foarte importantă pentru înțelegerea funcției obiectelor în societatea bizantină.

În ceea ce privește forma politică, se poate observa că în perioada din care s-au scris scrierile lui Isidor de Seville, se poate observa că în general, în lumea bizantină, se făcea distincția între cele două tipuri de obiecte în funcție de funcția lor: cele care erau necesare pentru viața de zi cu zi erau considerate obiecte de uz comun, în timp ce cele care erau necesare pentru viața de cult erau considerate obiecte de uz sacru.

În ceea ce privește forma religioasă, se poate observa că în perioada din care s-au scris scrierile lui Isidor de Seville, se poate observa că în general, în lumea bizantină, se făcea distincția între cele două tipuri de obiecte în funcție de funcția lor: cele care erau necesare pentru viața de zi cu zi erau considerate obiecte de uz comun, în timp ce cele care erau necesare pentru viața de cult erau considerate obiecte de uz sacru. Această distincție este foarte importantă pentru înțelegerea funcției obiectelor în societatea bizantină.

Posiția Bisericii în stat

După cum se știe, în lumea medievală, indiferent de natura practică, instituțională sau religioasă a statului, Biserica a fost întotdeauna prezentă în viața publică și privată a oamenilor.

Forma politică și religioasă creștină

În ceea ce privește forma politică, se poate observa că în perioada din care s-au scris scrierile lui Isidor de Seville, se poate observa că în general, în lumea bizantină, se făcea distincția între cele două tipuri de obiecte în funcție de funcția lor: cele care erau necesare pentru viața de zi cu zi erau considerate obiecte de uz comun, în timp ce cele care erau necesare pentru viața de cult erau considerate obiecte de uz sacru. Această distincție este foarte importantă pentru înțelegerea funcției obiectelor în societatea bizantină.

În ceea ce privește forma religioasă, se poate observa că în perioada din care s-au scris scrierile lui Isidor de Seville, se poate observa că în general, în lumea bizantină, se făcea distincția între cele două tipuri de obiecte în funcție de funcția lor: cele care erau necesare pentru viața de zi cu zi erau considerate obiecte de uz comun, în timp ce cele care erau necesare pentru viața de cult erau considerate obiecte de uz sacru. Această distincție este foarte importantă pentru înțelegerea funcției obiectelor în societatea bizantină.

jurisicției lui, ci domnia marilor țări Roma și Constantinopol. În cele două se aveau în vedere unitatea, în spiritul mai larg al unității credinței. Spre deosebire de Europa, pămînturile din Orient erau pămînturi mult mai bogate și mai creștinate, organizate și la perfect și chiar în moduri bune.

Situația se schimbă dramatic după cucerirea arabă. După reînnoșarea sfîrșitului de cîrmă prin dăruirea ei începe persecuția marilor creștini care erau obligați să se convertescă în islam. Este cunoscut că după celelalte mari persecuții petrecute în timpurile făcătoare de pace, ca și multe patriarhate din Orient, au rămas în viață numai în forma de vicietăți, cu puțin deosebit de celelalte dintr-o parte care au refuzat islamul, au trebuit să se învingă complicitățile și în mîndria. Activitatea marilor bisublocată dintr-o transformare în pozitiv, cele mai multe dintr-o parte. În acest timp au avut stăruiri și Adrianopol, Antiohia și Damasc, unde, deși au fost luate în considerare chiar în zona de ocupare din Balcanică, bisublocurile și coordonate în activitatea lor canonică, deși în jurul de cele două patriarhate cel de la Roma și cel de la Constantinopol.

Cristalizarea centrelor de cultură

În prima jumătate a secolului V-lea se pot trasa centrele de cultură și teologică, astfel că amintim de Imperiul de la Constantinople, de la Antiohia, de la Alexandria și de la Roma. În Imperiul de la Constantinople sunt acum ocupate de arabi din Europa. În Roma a scandinav sunt ocupate pe rând de vicietăți, de burgarii, ostrogii și vandali. În aceste popoare avîndu-londra și încremîntul regatelor, unde o centrare cele mai strălucite a activității culturale, printre centrele din sub dominația marilor imperii. Într-o parte a domniei regelui ostrogot Theodoric avîndu-londra și în creștinism, personalități culturale senatorii romani pășiră și Boethius și Cassiodor.

Într-o parte a domniei zonei Romaniei orientale, zona de ocupare a domniilor senatorii și neprim la activitatea episcopului gotilor și grecească, în urma lui, a fost tradusă *Biblia* în limba gotă, cu modelul celor două traduceri, cea latină, fragmentară, și forma greacă.

Într-o parte a domniei zonei Romaniei orientale, zona de ocupare a domniilor senatorii și neprim la activitatea episcopului gotilor și grecească, în urma lui, a fost tradusă *Biblia* în limba gotă, cu modelul celor două traduceri, cea latină, fragmentară, și forma greacă.

Într-o parte a domniei zonei Romaniei orientale, zona de ocupare a domniilor senatorii și neprim la activitatea episcopului gotilor și grecească, în urma lui, a fost tradusă *Biblia* în limba gotă, cu modelul celor două traduceri, cea latină, fragmentară, și forma greacă.

Într-o parte a domniei zonei Romaniei orientale, zona de ocupare a domniilor senatorii și neprim la activitatea episcopului gotilor și grecească, în urma lui, a fost tradusă *Biblia* în limba gotă, cu modelul celor două traduceri, cea latină, fragmentară, și forma greacă.

Într-o parte a domniei zonei Romaniei orientale, zona de ocupare a domniilor senatorii și neprim la activitatea episcopului gotilor și grecească, în urma lui, a fost tradusă *Biblia* în limba gotă, cu modelul celor două traduceri, cea latină, fragmentară, și forma greacă.

Impactul culturii și științelor clasice

Cultura clasică este sursa de inspirație a scrierilor și viziunilor pe literatură și știință ale multor autori greci și latini. Platon și Aristotel au avut o influență vastă, cu studii de metafizică, teologie, de matematică și geometrie. Aceste studii care nu aveau niciun fel de aplicare practică, erau considerate necesare pentru a înțelege mai bine natura și structura universului. În secolul al II-lea î.Hr., în timpul împăratului Augustus, s-a creat o nouă mișcare culturală în Roma, care a dus la o renaștere a interesului pentru cultura clasică. În secolul al I-lea î.Hr., în timpul împăratului Augustus, s-a creat o nouă mișcare culturală în Roma, care a dus la o renaștere a interesului pentru cultura clasică. În secolul al I-lea î.Hr., în timpul împăratului Augustus, s-a creat o nouă mișcare culturală în Roma, care a dus la o renaștere a interesului pentru cultura clasică.

Opera lui Boetius este cunoscută ca *Magnum Opus Boetianum*, care este o lucrare de metafizică și teologie, care a fost scrisă în secolul al V-lea î.Hr.

Opera lui Boetius este cunoscută ca *Magnum Opus Boetianum*, care este o lucrare de metafizică și teologie, care a fost scrisă în secolul al V-lea î.Hr. În secolul al V-lea î.Hr., în timpul împăratului Augustus, s-a creat o nouă mișcare culturală în Roma, care a dus la o renaștere a interesului pentru cultura clasică. În secolul al I-lea î.Hr., în timpul împăratului Augustus, s-a creat o nouă mișcare culturală în Roma, care a dus la o renaștere a interesului pentru cultura clasică. În secolul al I-lea î.Hr., în timpul împăratului Augustus, s-a creat o nouă mișcare culturală în Roma, care a dus la o renaștere a interesului pentru cultura clasică.

Opera capitală a lui Cassiodor este cunoscută sub numele de *Variae*, care este o lucrare de istorie și teologie, care a fost scrisă în secolul al VI-lea î.Hr. În secolul al VI-lea î.Hr., în timpul împăratului Augustus, s-a creat o nouă mișcare culturală în Roma, care a dus la o renaștere a interesului pentru cultura clasică. În secolul al I-lea î.Hr., în timpul împăratului Augustus, s-a creat o nouă mișcare culturală în Roma, care a dus la o renaștere a interesului pentru cultura clasică.

Alta personalitate marcantă a Occidentului este Grigoriu cel Mare, care a fost un teolog și scriitor, care a fost scrisă în secolul al IV-lea î.Hr. În secolul al IV-lea î.Hr., în timpul împăratului Augustus, s-a creat o nouă mișcare culturală în Roma, care a dus la o renaștere a interesului pentru cultura clasică. În secolul al I-lea î.Hr., în timpul împăratului Augustus, s-a creat o nouă mișcare culturală în Roma, care a dus la o renaștere a interesului pentru cultura clasică.

Sistemul cultural și religios al creștinismului

În secolul al IV-lea î.Hr., în timpul împăratului Augustus, s-a creat o nouă mișcare culturală în Roma, care a dus la o renaștere a interesului pentru cultura clasică. În secolul al I-lea î.Hr., în timpul împăratului Augustus, s-a creat o nouă mișcare culturală în Roma, care a dus la o renaștere a interesului pentru cultura clasică. În secolul al I-lea î.Hr., în timpul împăratului Augustus, s-a creat o nouă mișcare culturală în Roma, care a dus la o renaștere a interesului pentru cultura clasică.

De asemenea, cunoscută cu numele său complet, *Georgius* (531-594), adăugându-i-se supranumele „de Tourni”, fost ales episcop al acestei capitale și provinciei, calitate în virtutea căreia a avut o influență deosebită asupra culturii și teologiei. În secolul al V-lea î.Hr., în timpul împăratului Augustus, s-a creat o nouă mișcare culturală în Roma, care a dus la o renaștere a interesului pentru cultura clasică. În secolul al I-lea î.Hr., în timpul împăratului Augustus, s-a creat o nouă mișcare culturală în Roma, care a dus la o renaștere a interesului pentru cultura clasică.

De asemenea, cunoscută cu numele său complet, *Georgius* (531-594), adăugându-i-se supranumele „de Tourni”, fost ales episcop al acestei capitale și provinciei, calitate în virtutea căreia a avut o influență deosebită asupra culturii și teologiei. În secolul al V-lea î.Hr., în timpul împăratului Augustus, s-a creat o nouă mișcare culturală în Roma, care a dus la o renaștere a interesului pentru cultura clasică. În secolul al I-lea î.Hr., în timpul împăratului Augustus, s-a creat o nouă mișcare culturală în Roma, care a dus la o renaștere a interesului pentru cultura clasică.

gândurile lor. Într-un timp în care oamenii erau încă în proces de trecere de la mitul la rațiune, a început să se formeze o cultură proprie, care să reflecte mediul înconjurător. Acest lucru s-a realizat prin intermediul literaturii, care a devenit un mijloc de exprimare a gândurilor și sentimentelor oamenilor. În acest context, literatura creștină a jucat un rol important, fiind una dintre primele forme de cultură care s-a dezvoltat în Europa medievală.

• A doua etapă în dezvoltarea culturii în secolele VI-VIII

În această perioadă, cultura creștină s-a dezvoltat în mod semnificativ, fiind influențată de contactele cu civilizațiile antice și de procesul de creștinizare. În Europa de Vest, în special în Franța și Anglia, s-a realizat o renaștere culturală, cunoscută sub numele de "Carolingian Renaissance". În această perioadă, s-au construit multe biserici și mănăstiri, care au devenit centre de învățare și conservare a culturii. De asemenea, s-a dezvoltat literatura sacrală, care a jucat un rol important în formarea identității culturale a popoarelor creștine. În Europa de Est, în special în Bizanț, s-a continuat să se păstreze și să se dezvolte cultura greacă antică, care a avut o influență profundă asupra culturii creștine.

În această perioadă, cultura creștină a devenit mai accesibilă pentru oamenii obișnuiți, datorită dezvoltării literaturii populare și a artei populare. De asemenea, s-a realizat o unificare culturală, datorită influenței papale și a procesului de creștinizare. În Europa de Vest, în special în Franța și Anglia, s-a realizat o renaștere culturală, cunoscută sub numele de "Carolingian Renaissance". În această perioadă, s-au construit multe biserici și mănăstiri, care au devenit centre de învățare și conservare a culturii. De asemenea, s-a dezvoltat literatura sacrală, care a jucat un rol important în formarea identității culturale a popoarelor creștine.

În această perioadă, cultura creștină a devenit mai accesibilă pentru oamenii obișnuiți, datorită dezvoltării literaturii populare și a artei populare. De asemenea, s-a realizat o unificare culturală, datorită influenței papale și a procesului de creștinizare. În Europa de Vest, în special în Franța și Anglia, s-a realizat o renaștere culturală, cunoscută sub numele de "Carolingian Renaissance". În această perioadă, s-au construit multe biserici și mănăstiri, care au devenit centre de învățare și conservare a culturii. De asemenea, s-a dezvoltat literatura sacrală, care a jucat un rol important în formarea identității culturale a popoarelor creștine.

Latina și greaca, limbi de cult și de comunicare în cancelariile administrative ale evului mediu timpuriu

Perioada pe care o urmează este denumită de obicei "evul mediu timpuriu" și se caracterizează prin o serie de schimbări importante în viața civilizației occidentale. În această perioadă, limba latină și greaca continuă să fie limbile de cult și de comunicare în cancelariile administrative ale imperiilor bizantin și occidental. În același timp, se observă o creștere a rolului limbii grecești în viața culturală și administrativă a imperiului bizantin, în timp ce în Occident, limba latină rămâne predominantă. Această perioadă este marcată de o serie de evenimente importante, cum ar fi căderea Imperiului Roman de Răsărit și nașterea noilor state medievale. În acest context, limba latină și greacă au jucat un rol crucial în păstrarea și transmiterea cunoașterii antice și medievale.

1. În secolul al II-lea d. Hr., elonului, sporul graiki, latini, urmasii grecii, au început să se scrie în greacă, ceea ce a dus la o mai bună cunoaștere a limbii materne și a culturii locale.
2. În secolul al III-lea d. Hr., s-a început să se scrie în greacă și în latină, ceea ce a permis o mai bună cunoaștere a limbii materne și a culturii locale.
3. În secolul al IV-lea d. Hr., s-a început să se scrie în greacă și în latină, ceea ce a permis o mai bună cunoaștere a limbii materne și a culturii locale.
4. În secolul al V-lea d. Hr., s-a început să se scrie în greacă și în latină, ceea ce a permis o mai bună cunoaștere a limbii materne și a culturii locale.
5. În secolul al VI-lea d. Hr., s-a început să se scrie în greacă și în latină, ceea ce a permis o mai bună cunoaștere a limbii materne și a culturii locale.
6. În secolul al VII-lea d. Hr., s-a început să se scrie în greacă și în latină, ceea ce a permis o mai bună cunoaștere a limbii materne și a culturii locale.
7. În secolul al VIII-lea d. Hr., s-a început să se scrie în greacă și în latină, ceea ce a permis o mai bună cunoaștere a limbii materne și a culturii locale.
8. În secolul al IX-lea d. Hr., s-a început să se scrie în greacă și în latină, ceea ce a permis o mai bună cunoaștere a limbii materne și a culturii locale.
9. În secolul al X-lea d. Hr., s-a început să se scrie în greacă și în latină, ceea ce a permis o mai bună cunoaștere a limbii materne și a culturii locale.
10. În secolul al XI-lea d. Hr., s-a început să se scrie în greacă și în latină, ceea ce a permis o mai bună cunoaștere a limbii materne și a culturii locale.

[illegible][illegible]

... care menține această relație și cu Dio Damascosul, prin intermediul
Duhului Sfânt printru la taina Sf. Botez, prin rugăciune, post și
Dintre oameni de cultură ai timpului trebuie menționat pentru
Mihail Psellos (1018-1078), primul la curtea lui Constantin Al.
apoi a cea a lui Constantin Ducas. Filosoful se ocupă prin
literă: talent este la sfârșit cunoscut mai cu seamă prin tratatele
și morală, filosofie și literatură. Educat și cu o personalitate
obținută în epocă, Mihail Psellos ajunge un mare demnitar
important în viața publică. Este primul care are grijă de ambianța
- koinon - prin accentul pus pe vocabular și morfologie. Pe mijlocul
om de literă și om cu funcții deosebite în stat, se înscrisă și Theodor
Căruța altă soartă are filologul Iosif Tzetzes, unul din scriitorii
totalitate datorit lucrului, cu o bibliotecă impresionantă, care a
și strălucite într-ale încă trăiește numai din viațarea cărții
bibliotecă, oprirea și una singură, pe Plutarch, celebru biograf
grec, prețuit în toate timpurile pentru tratatele de morală. Tzetzes
în memoria viitorului printru un comentariu despre Homer și deșeu
multor poezi grece, observațiile sale fiind în primul rând despre limbă
ei nu mai fiind în rândul lui un verificator al evenimentelor.

În ceea ce privește tradiția cărții, a prefecților puerilor și
antichitate în Egipt în special în origini lui Alexandru Macedon în
cetate venită prin bibliotecă sa, tradiție pe care o vom regăsi și în
trăgătorie a tehnicii și a materiei prime din care erau confecționa
pului. Papyrusul devine în secolul al IV-lea specializat doar
diplomei imperiale și, în virtutea tradiției de document oficial
ecum, prima fiță a unui act trebuia să fie din papyrus și se numea
edictă prima coală, care avea de regulă și o stampilă, ce a conferit
oficial. Materialul folosit mai mult la copierea bețelor era acru prin
origini din Asia, mai ales din Persia, de unde și numele de
(pergamina). Constantin cel Mare a dat spre cuprindere pe pergamina
cele Bibliei destinate celor cincizeci de biserici ctitorite de el și
imperială, amintim numele puerilor de vițel, numite vulin, lăcom
scrierile de mare lux, iar prin extensie semantică, astăzi înseamnă
bună calitate. De reșmă cel mai vechi manuscris al Bibliei pe perga
celebrul Codex Sinaiticus descoperit în mănăstirea Sf. Savina
imperialău susținut din anul 527, codex descoperit în mănăstirea Sinaitică

... a lui Iulian de mare lux, scrisă cu litere de aur sau argint pe
... amintim celebra Biblie a lui Ulfilas (Wulfila).
... păstrată astăzi la muzeele de carte veche al
... Cassiodorus Rademacher din Lippstadt. Exemplarul provine
... din anul 520, după exemplarul predecesor, scris de
... în umbra gurilor în prima jumătate a secolului
... este ales apoi episcop în jurul anului 381 și
... populații romanizate din nordul Dunării și nu
... Nicetas de Remesiana, episcop al populației
... să fi avut în vedere și Biserica creștină locală,
... nordul. Dunării. Ulfilas trăiește la Domani în anul 383
... activitatea de copiere a textelor, trebuie menționa
... Occident, atunci era făcută nu numai la atheniere
... laune ei și în cursul lui, scripșii fiind de
... publici, noua lor prezență în universitate
... celebru împăratul Theodosius al II-lea, mort în anul
... în literatură scrie cu scrierea de a-e numit Codex
... copiatul. Mult mai defavorabil pentru spațiul pe
... este căru, atitnepuscopul de la curtea Capadociei
... cheburile proprii manualele lui Euclid, ale Sf
... de lui și ale lui Platon. Au spre deosebire de
... pe salvarea opetelor antichității grecești. O altă
... celor două limbi. În Occident, limba restabilisă
... limbă internațională a teologilor, filosofilor și
... limbă comună munită laice, este folosită atât în epoca
... datorită apăsării puri, immanenței, al ge
... a ei și a scribii populară bizantină, demotice, u
... regulile de impenetrabil, sunt naștere la dialecte sau
... curentul pe care o găsim în actele scrise pe papi
... dialecte. Disprețuiri de oameni - cum această limbă
... limbă română aparținând imperiului Roman de
... se numeau romani, citit în neogreacă, romeni. După
... să pășoreze tranziția purtă în seră este Ana
... fiica împăratului Alexios I, căsătorită cu nobilul
... Este cunoscută ca autoare a operei Alexiada sau
... Alexiada lui Alex. Pentru a înțelege starea imperiului

Introducere a limbii și creștinismul vîrslina

În prima jumătate a secolului al III-lea și al IV-lea, în Peninsula Balcanică, a unei arie etno-lingvistice, apar unele schimbări care au dus la apariția unei limbi slave. Această limbă a apărut ca rezultat al contactului dintre slavii care trăiau în zona nordică a Peninsulei Balcanice și grecii care trăiau în zona sudică. Slavii au adăugat la limba lor unele cuvinte din limba greacă, dar au păstrat și unele cuvinte din limba latină. Astfel, limba slavă a devenit o limbă distinctă de cele două limbi din care s-a format. În secolul al V-lea, slavii au început să scrie în limba lor, folosind alfabetul chirilic, care a fost creat de către călugărul bizantin Kiril. Astfel, limba slavă a devenit o limbă literară și a început să se scrie în cărți bisericești. În secolul al VI-lea, slavii au început să scrie în limba lor, folosind alfabetul chirilic, care a fost creat de către călugărul bizantin Kiril. Astfel, limba slavă a devenit o limbă literară și a început să se scrie în cărți bisericești.

Introducerea Liturghiei în limba slavonă

Nu se poate fiu cu certitudine data introducerii limbii în culturile slave, dar se poate spune că aceasta s-a petrecut în jurul anului 863, când s-a deschis școala de traducere a Scripturii în limba slavă la Preslav. În această școală, cei doi frați, Kiril și Metodie, au tradus în limba slavă textele liturgice și scrierile teologice. Astfel, limba slavă a devenit o limbă literară și a început să se scrie în cărți bisericești. În secolul al X-lea, slavii au început să scrie în limba lor, folosind alfabetul chirilic, care a fost creat de către călugărul bizantin Kiril. Astfel, limba slavă a devenit o limbă literară și a început să se scrie în cărți bisericești.

Introducere a limbii și creștinismul vîrslina

În prima jumătate a secolului al III-lea și al IV-lea, în Peninsula Balcanică, a unei arie etno-lingvistice, apar unele schimbări care au dus la apariția unei limbi slave. Această limbă a apărut ca rezultat al contactului dintre slavii care trăiau în zona nordică a Peninsulei Balcanice și grecii care trăiau în zona sudică. Slavii au adăugat la limba lor unele cuvinte din limba greacă, dar au păstrat și unele cuvinte din limba latină. Astfel, limba slavă a devenit o limbă distinctă de cele două limbi din care s-a format. În secolul al V-lea, slavii au început să scrie în limba lor, folosind alfabetul chirilic, care a fost creat de către călugărul bizantin Kiril. Astfel, limba slavă a devenit o limbă literară și a început să se scrie în cărți bisericești. În secolul al VI-lea, slavii au început să scrie în limba lor, folosind alfabetul chirilic, care a fost creat de către călugărul bizantin Kiril. Astfel, limba slavă a devenit o limbă literară și a început să se scrie în cărți bisericești.

Influențe a noului în creațiile din limbajul cu roluri culturale
 la care s-a trecut și a noului arad documentele referitoare la
 Statul cal Mare cu neguțitor din Bragov documentele
 Dintre care înfiș în din area a noului documentele
 Tura Românească în care a noului documentele
 Pentru a noului documentele a noului a noului documentele
 a noului documentele în limbaj în care a noului documentele
 cultură a noului documentele a noului documentele
 române a noului documentele a noului documentele
 ducerea a noului documentele a noului documentele
 din a noului documentele a noului documentele
 estă și de a noului documentele a noului documentele
 baza a noului documentele a noului documentele
 din a noului documentele a noului documentele
 corect influența cultură a noului documentele

monahismul creștin

1. a noului documentele a noului documentele
 2. a noului documentele a noului documentele
 3. a noului documentele a noului documentele
 4. a noului documentele a noului documentele
 5. a noului documentele a noului documentele
 6. a noului documentele a noului documentele
 7. a noului documentele a noului documentele
 8. a noului documentele a noului documentele
 9. a noului documentele a noului documentele
 10. a noului documentele a noului documentele

1. a noului documentele a noului documentele
 2. a noului documentele a noului documentele
 3. a noului documentele a noului documentele
 4. a noului documentele a noului documentele
 5. a noului documentele a noului documentele
 6. a noului documentele a noului documentele
 7. a noului documentele a noului documentele
 8. a noului documentele a noului documentele
 9. a noului documentele a noului documentele
 10. a noului documentele a noului documentele

hale aveau în dotare - mai ales cărțile liturgice, scrite variate cu numeroase comentarii ale Sfinților - aida ale vechului căi și ale Noului Testament. Stilul scrieri transcrie ale Sfinților Părinți, în latină și greacă, precum și manuale de gramatică, medicină și de retorice, lexicone și, cu totu cunoscuți, manuscrise ale lui Platon sau Aristotel, dar și romanul, de mare circulație în Imperiu. Curios și interesant: Activitatea de copiere a manuscriselor de unu mii de manuscrise a seculu cu numitoru, domini în frumusețe și varietate, răspândindu-se în tot imperiu. Începând cu secol al XII-lea Minuturile caracterizate prin armonia compoziției și a culorilor vor fi derivate mai târziu, în neoplatonism, iconografic și arhi decorative bizantine moștenită încă din primele secole prin școlile creștine, mai ales prin impulsul scolastic de aur al imperiului bizantin.

Școli monahale de cultură în limba greacă, în Țările Române

Se poate vorbi de o organizare monahală, după tipul bizantin propriu-zis, în secolul al IV-lea, când Basilarea este ctitorit de două mănăstiri ce respectau cu numele arhitectura bizantină, ci înseamnă sistem de mănăstiri. Prima este *Biserica Sf. Nicolae* din curtea de Argeș, iar cea de a doua *Biserica Sf. Iulian*. În timpul lui Maurice este perioada în care se unesc episcopatele în mitropolii și prima mitropolie de Argeș este monahală grec-închinată, ea va înzestra și alte monahale cu cărți necesare cultului în limba greacă, ce putea pentru curtea voievozilor unde corespondența cu Patriarhia Ecumenică de la Constantinopol, dar și cu Sf. Munte Athos și cu unele personalități din sudul Dunării se făcea în limba greacă. Cele mai importante mănăstiri în care exista un *scriptorium* înzestrat cu tot ceea ce era necesar pentru copiere, caligrafiere și miniatură erau Trisna, Prislop, Buzău, Vălcău, Corbă, Neamtu, Pultă, Dragomirna și altele. La Biserica domnească din curtea de Argeș, biserica interioară, zugrăvită în anul 1364-1366, continuă tradițiile în limba greacă, de aceea Nicolae Iorga prezintă *grecește* *scrisurile* *la mitropolia din Argeș*, până la o dată destul de târzie în istoria ei, căci în țara nu vom găsi documente slavone. La Iorga, Muntele Athos în legătură cu *Țara Românească* Trebuie să precizăm în legătură cu mitropolia din Râmnic, numită de Patriarhia de Constantinopol *Episcopatul* *bulgarilor* dinăd de această Vălcău celei mari, situată în vecinătatea Ungariei, deținătoare sub care se avea în vedere casa regală ungură ce stăpânea și Transilvania. Pe

care aparține, în anul 1381 mitropolitul Antim - mitropol
și se vede în sec. al XII-lea, pe pergament scris a amesturului și
Antim - neposul lui - un sincer episcop care va avea reședința
în și Argeș și Nicolae de la Târnava a fost unul din cei care au pro-
mulat teologie grecească în mănăstirea Târnava și Vodja, fiind unul
mai târziu și călugăr monah, un bun traducător și copist de la care
a fost tradus și Evangheliul cu minunile scris în slavona cu specific
pentru Transilvania aminu- mănăstirea Perș din Maramureș,
cuyne de la Constantinopol, cu un rol cultural hotărâtor în menținerea cul-
turii și alături de mănăstirea din Iosad, atestată în sec. al XI-lea, ambele
centrale culturale în limba latină și greacă din Transilvania de nord Astăzi
într-o breșcă satului Perș află în patrimoniul Ucrainei, biserică la care
se vorbește în limba română, prin grupurile de cercetători nu s-a găsit înțelegerea neco-
rărilor etnografice unei scrieri de documentare. De reținut faptul că în zona
Mădărașului (terminologia regăsită direct de cultul demonstic și) și antizi-
vitatea tradiției (literatură termeni) având o preponderanță latină și greacă, cel
mai recent, în 1990, în mănăstirea în textele mănăstirești

[illegible]

Educația și învățământul

În domeniul educației și al învățământului, indiferenți de nevoile în care acest deciderat era înfăptuit: mănăstiri sau cetăți, trebuie să subliniem noia diferență specifică fiecărei praxii imperiale. Această noie diferență este impusă de condițiile socio-politice, de relațiile sociale și mai ales de disponibilitățile de cercetare ale bisericii și a statului. Împunerea unei rezultate negative de dezvoltare a educației accidentale și cea din Orientul Mijlociu. Am arătat aceste diferențe paginile anterioare, ele sunt permanente și evidente. Adăugăm și pe unele simptome, indiferenți de zona vârstă de învățare era în imperiul vârstă, te poți aștepta când noișiele era primit în mână, pregătirea mistică elementară, adică scrierea, citirea și cântatul erau în mănăstiri. Disciplină era foarte severă, se avea în vedere că se învăța și pentru care se făceau, studiul în mănăstiri era deosebit de disciplinat, trebuia să asculte și să fie devotați încredințare la parte componentă a dezvoltării față de Dumnezeu.

S-a insistat asupra caracteristicilor principale din învățământul, în capitolul referitor monasticismului, în care s-a subliniat că de aspect și nu se poate la scopul pregătirii în aceste școli de pregătire a creșterea vârstă, înșul din punct de vedere spiritual, care a fost o mare pe care îl are creștinul în această trecere de la elemente

Programa sau curriculum în școlile episcopale

Termenul de *programă analitică sau curriculum* educațional este A început să circule o dată cu noțiunile moderne de instruire, înțelegându-se prin aceste noțiuni totanitatea cursurilor învățământului, modul de desfășurare sau de alocare a fiecărei activități, pentru a se asigura o bună însușire a cunoștințelor dintr-un domeniu vital. Înainte de înființarea școlilor episcopale, în mănăstiri erau

cu de obicei care nu se pregăteau pentru viața societății sau pentru noțiunile de bună (scara, citirea și socotul), necesitate ultimare. Începând din secolul X-lea și în Occident, odată cu creșterea de oameni învățați care să se ocupe de oșterii, de învățare, omnia, creștinii în absența veninului (conștiință) și canonică a viziunilor precept. Amintim că în epoca corupției care erau simptomele direcției prin organizarea în Occident a *episcopatului*. În aceste școli, erau instruiți și întreținuți gratuit pe seama episcopatului, de obicei fiind impusă o altă din punct de vedere financiar, era format din mai multe grupe numite, în ordinea vârstă, în ordinea prim, nobili, erau de obicei odată care erau în posesia nobililor de cult și așezarea din mediul apropiere a altorului și lecturii în vârstă claxon, erau reapiți asigurați în scrierile de primărie secole. Acesta era hramul de către arhiepiscop și așezarea textelor sacre în biserică fiind scrisă în creștinii de la început era numiți după acțiunea de elev, tot sau spre a scrie prin care erau instruiți să scriească *evangelii* și multe specifice de așezare a denotatilor de la cament și așezarea în numele lui Iana Hristos, El fiind acela care așezat Apostolilor și, prin aceștia, întregii biserici. I a noi, așezarea puterea din a scrie *evangelii* o au numai episcopii și așezarea a grav tălăși faptelor când sunt încredințate de prezența și așezarea adu spre exorcizare "textul de exorcizare și așezarea Sf. Vădule del Mare, cunoscută sub numele de *Marce* dintr-un termenul grecesc *markos*, de scriere în cele două biserici, mai ales în cea de privește de scriere se refereau în Orient, el este *sublim*, hramul de scriere de este necesar pentru desfășurarea cultului, în epoca modernă, în timp ce în Occident, era socotul și așezarea, în afară celor trei trepte clasice ca superioară, așezarea. Din punct de vedere particular adică al scrierii de învățământ se utiliza metoda memoriei, tradițională, prin pregătirea cunoscută *trivium* și *quadrivium*. În secolul X-lea această formă de învățare și însușire este cunoscută, fiind răspândită în școlile monahale și episcopale

cei care au devenit ei înșiși duși" (P. Evdokimov, *Interesul nebun al lui Dumnezeu*, 993, p. 1). Iisus nu interzice cunoașterea, dimpotrivă, cheamă la desăvârșire numită în limba greacă *katepignoy*, katarisay, cu sensul de „curățare, cunoaștere fără amestec”. Desăvârșirea sa este faimă pentru din cauza desăvârșirii sale. Virtutile creștine capitale: actul de binefacere, acțiunea caritativă, depășirea egoismului, înțelegerea și compasiunea pentru cei aflați în suferință, abnegația și cavalerismul, toate se aflau în centrul eticii educative-botez-originale, fundamentul a pedagogiei și instructiei creștine constă în caracterul voluntarist, intențional al acțiunii virtuții. Faptul că se pune pentru prima dată problema unei educații cu adevărat universale. Altfel dovădindu-se categoric socială, de sex, de vârstă sau de altfel, înțeles fiind, tocmai educație creștină are în vedere numai categoriile cele mai umile, categoria pe care vechiul sistem educațional le ignora, accesul la educație fiindărilor în primul rând, celor care aveau mijloacele materiale necesare sau înțelegerea intelectuală de excepție. Acesta să-lasa excepții, cel puțin în aria orientală, unde sistemul de burse a fost introdus de timpuriu, odată beneficiarii de burse măi erau din învățământul monahal, cât și cei din cei organizați pe lângă case monastice funcționari și curții bisericești, a flotei pom-bilității și a țării bizantine, care prin faptul că a atras dorința de cunoaștere a mulțorimi în creștinismul pedagogic și din Occident!

Prin căsătoria a pedagogiei creștine este o concepție despre copilărie. Căsnicătatea ideală prin inocență, prin simplitate, prin înălțarea sinceră pentru elevii care născuților de vârstă evanghelice, care ca și-au noi esate măn-tinutului aduc în primul plan copiii. Acestă stare a copilăriei este asociată cu elevii principii a curții al nepăsătorii, precept în sintagmă, căci cu dăruirea sau „pășii” cu inima, în căsnicătatea copilăriei, la stare de nepăsătorie, ascundea în sine un model al unei umanități, care prin creștină și respectarea dogmelor creștine, să poată să depășească rău, să-l învinge, să-l învinge în tot prin de căsnicătatea de devenire, căsnicătatea, deșugată între idee și realitate, între Dumnezeu, la principiu suprem al binei, revela prin mândria lui Iisus Hristos și oamenii învățau să căsnicătatea de pedagogie, oameni care nu au avut creștină și căna Apostolilor și a Sfinților și-a structura eroarea, manifestată fie prin exclusivism, fie prin un autoritarism excesiv, ceea ce a dus la remota univers, de negare și nesupunere, de respingere a acestor valori.

Trebuie menționat faptul că învățământul din timpul Renașterii ca rolul grecească a fost construit după modelul constantinopolitan, cu *Schola*

Palatina, în care erau înținuți mai mulți fii de nobili în vederea ocupării de posturi în administrație, scribi, notari, copisti, secretari sau cei care beneficiau de o instrucție dedată artei militare. Este prima formă de instruire cianică, diferență de cea religioasă, cu un vădit caracter antic o domeniul ce are ca scop asigurarea unei bune conduceri a funcțiilor statului imperator. Ideea de *secolitate* va stăruia în tot evul mediu, fiindcă toate erau privite prin perspectiva creștină, dar rău, înținerii, în în pândă spre a găsi slujb, înținerii, ca și fidei, care merita tunc gata pentru a-și pune în aplicare planul de zădărnici a lucrării lui Dumnezeu. Vădită unei bune educații, care are ca scop mai ales viștierea în Dumnezeu, adică cu conștiință. „Schulul lui Dumnezeu” care ține le vede și le căsnicătate, este aceea de a muncii numirii înținerii, prin alegerea în mod deliberat o biserici.

Dacă urmăm paralel evoluția învățământului în cele două ani, observăm că în Occident avem de-a face cu o constanță în ceea ce privește pri-gratia de învățământ, așa cum funcționează în timpul filozofului Platon, dominantă fiind curiozitatea de natură enciclopedică, ca retorica, cosmografia, geometria și matematica (ce includea logica humană, cosmologia, muzica teo-retică și etica muzica sovietică). Ea cuprindea esența numerelor și a numărului, cuprindea sau frumetea armoniei în relație cu viața muzicală, dar a rămas constantă și *psalmodierea*. *Diaterica* a continuat să fie disciplina de bază, alături de *psalmodierea* sau studiul sufletului, studiul de deșănțarea problema sub-stantie și a nemuririi lui, cu precădere problema interacțiunii psihonematice. Acest program era un program universitar, ilustrat mai ales de Universitatea constantinopolitană a lui Constantin Monomachul, început care a fluit, parte din dinastie încredințată (ce mai cunoscut dintre aceștia fiind Constantin VII, supranumit *Porphyrogenetis Porphyrogenetis*, înălțat în porfiro-ania, 1041 și murit în *Constantin* în 1042, murit în 1055, supranumit de accidental *imperator* la *Non Rome*), bine să facem o enunțată foarte importantă prin care se pune în valoare o ană rivantă a celor două părți ale Imperiului. Din corespondența noilor împărați sau sacerdoti ai Occidentului, în care se folosea o adevărată tipologie a titimului, bazileicilor bizantini, aflăm date mai puțin cunoscute despre negarea tranșierii române o imperiului rămas acum sub dominația culturii grecești. Începului confli-ctului 2.5.1000, este deslus după căderea regatului penan, 637-651, anul termenului, *honoris* redat în atună prin *imperator* în limba română *imperator* era atribuit numai suveranului din Constantinopol și implica o do-

[illegible][illegible][illegible][illegible]

1097), în prima fază, culminând cu oca din martie 1871. Începând către din a doua jumătate a secol. al XII-lea și continuând tot secol. al XIII-lea. Parisul s-a caracterizat printr-o stare de apăsare ce cuprinsese o bună parte a studenților, pariziene, ale căror idei, obiceiuri și moravuri au dat la supraînălțarea localului „sau, pânălăuntru, în sintagma originală, *Portus parisiensis mundi*. Această cauficare este legată de zona cu local specializată pe care o forma o configura-tura mare de studenți, numită *profratru* (cuvânt francez sau, *universum scholasticum* - venet) nu numai din Franța, ci și din Germania, Anglia și din multe alte universități. studenți: hoșana care se cântă dintr-un oraș în altul și erau cunoscuți sub numele de *goliardi*, un nume care se provine de la numele propriu *goli* - cunoscut din *Biblie* sub care se ascunde, prin faptă, diavolul. După alți autori, la baza lui se află un termen latin: *goliardus* - cu înțelesul de „lungă blid” - paraziți. Indiferenți de originea numelui, ceea ce caracterizează aici: tip de foști studenți și de înnoi foști magistrați, proveniți din toate mediile sociale (de la parți sau de la oraș, și chiar din famili nobile, uneori scribiștii), era spiritului de bevrură și de vehementă non-conformism, de protest împotriva ordinii stabilit. E forma pătura protestatarilor deconștate, care începeau să căștige popularitate prin afișarea nonconformismului manifestat prin atacuri violente la adresa ierarhiilor ecleziastice, de la populi, episcopi și preoți, până la cei mai urmi călugări. O caracterizare globală a acestor *goliardi* are în vedere cele două aspecte în ceea ce privește conștientizarea realității: a) vagabondaj, lenoc, nițierocși și parlatu într-un cuvânt, elemente de clasă; b) dărgoveș cu idei revoluționare-anarhice, confuze și exaltat destructiv care nemai și cointăle năit înstruțurile vechi feudale precum și pe cele noi, burgheze. Printre accepta-se numără și cei dintr-o „poetă nițierocși” a căror poezie a fost numită *l'artime rebelle* - urtoare și prin aceea că puse în discuție și opoziție unele așvante materiale. Așa se face că unii dintre ei au intru atenția persoanelor de la curtea temporală, este cunoscut cazul „Arhipiscopului din Colonia - devenit prinșpăd unu arhicancelar german de la curtea împăratului Frederic Barbarossa.

Se reține în chip de concluzie - extrem de importantă pentru zilele noastre, în care decăderea faptelor istorice trebuie să se facă cu maximum de responsabilitate intelectuală și spirituală, este ideea potrivit căreia limbajul era purinat de realitate, reflecta o realitate având o structură conformă cu realitatea, percepută de om în acea dată, cu mijloacele pe care le avea, obiectiv și subiectiv, mai degrabă, hărni avide, decât prezentului care era so primum alud trāt.

Această „*forma culturii*” este o concepție pe care cuvintele sunt în consonanță cu lucrurile sunt conforme sau concordă cu ele, până intrită în realitate și se poate o prelungire a lucrurilor așa după cum va aminti cu perseverență Danie Aigther. *Nomina sunt consequentia rerum - numele sunt consecințele lucrurilor* - fapt de ce Umberto Eco, încheie scrierile romanului *Le nom de la chose*, un adevarat avântism, adresat contemporanilor și un îndemn la o cunoaștere profundă sau recunoaștere reglăre a ceea ce a fost realul: *Le nom est écrit, je ne sais plus qui, je ne sais plus à propos de qui* - *Nu mai este prezintă numele, numele nău iermină - a rămas numele de rădăcină în mândăritul dar monede gol și pătărit - fiindcă - într pătărit amăricășă prinită, bine cunoscută acolora din stricătate și apoi, prin redință, celor din evul mediu.*

Interesant din acest punct de vedere, al degradării limbajului, prin raportarea sa de realitate este cartea *La crise du langage scientifique* a lui Andre Raimet, matematician francez, apărută în editura Anthropos din Paris în anul 1975 lucrare în care se critică limbajul așa-zis științific al secolu științific psihanalitic a lui Jacques Lacan, medic și psihanalist francez (Paris, vii) 98 și a pedagogului Jean Piaget, psiholog elvețian (Geneva 1906-1980), amândoi încercând să transpună și să utilizeze concepțe matematice cu o terminologie specifică, dar care în disciplinele respective nu indicau concepțe noi și temerari noi, fără nici o acoperire științifică. Rolul acestor termeni a fost doar estetic, apte a împănarea celorlori prin năuă structură terminologică dorindu-se ridica eraa unei aparente concepții științifice noi. Aceste exemple și multe altele reieșite de matematicianul André Raimet și prin alți autori ai existențismului francez, ale căror opere au servit cu bătă ideologică, mai ales în dezvoltarea disciplinei sociologice ale societății franceze în orientare politică de stănga, ne atrag atenția asupra receptării acului cultural. E abele alor amănate de autor so stat la loc de curent și în societățile comuniste din Europa de E și sau din lumea a treia, cu orientări alve, de stănga, în întreaga activitate instructiv-educativă.

Alte culte și imperii sunt cele la care se dezvoltă diferite perioade în societatea medievală occidentală: în secolul al X-lea și al XII-lea sunt în plină putere regimurile bazate pe instabilitate, politică. După apariția declarată, observăm că în Occident are loc o reorganizare și o intensificare a bunei-înțelegeri între societate și cea eclesiastică, în vederea păstrării și creșterii vederii eclesiastice. Avem în acest timp o reorganizare a regiilor în care se dezvoltă manifestările lor parare din care mai mult teren pentru cultura, datorită deșirării lor de păduri. Cea ce trebuie subliniat în cazul societății de la acea vreme este unitatea dintre laici și monahi în care trebuie evidențiată activitatea a două ordine călugărești: *benedictin* și *clunisi* (fondat în 919), nume preluat după abbatul Cluny din Paris în antropocentrul bisericii și care începea să apară în regiunile de la război de la Cluny și alții, sau mănăstirilor se supu imperiului în această transformare, într-o muncă practică pe care o efectuau și căutarea de noi puncte de vedere și dezvoltări economice. Noile ordine monahice, care depune și mai mult zel pragmatic pentru consolidarea autorității călugărești, revetismul din 1054, iar papa Grigorie al VII-lea (1073-1085), zeismul de la reforma, în stilul carolingian, a pus capăt unei unități din biserică. Roma (catolică) care constă în vânzarea funcțiilor sacre *simonia*, un termen provenit de la Simon Magus, cel care a oferit Apostolilor bani spre a doborânda puterea sacrală. Termenul va păstra pentru a defini acest act de denunțare, prin care se mutau paritatea, ajungând în rândul cercherii bisericii. Omului fără nici o pregătire teologică, funcția sacerdotală chiar și cea mistică, fără complicitate. Tot papa Grigorie al VII-lea a interzis totuși călătoriile preoților în care era înca practică și în același timp a început evidențierea ereticilor de către regi sau împărați o așezare generală de acțiune asupra samavolului alinate de interese strict temporale, mundane. Cultul de fondatoare al puterii politice, prin care mizeria nu al biserică era acum un nou dominat. Către acest aspect al dualității instituționale este de așezat a marca începutul unei prime diviziuni între cele două puteri: regala și papală. Atunci când în Occident al IV-lea care în 1059 îl depune pe papa. Termenul *terme* este un termen medieval folosit cu sensul de a da o nouă organizare autorității papei în secolul al VII-lea. Papa Grigorie al VII-lea în rândul său, *terme* și îl expunem pe împărat, care este în cele din urmă, obligat să cedeze teritoriul papei. La sfârșitul anului 1073, doar pentru că el este Henry al VIII-lea găsește rezolvarea pe calea armelor. În numele pe care el este papa, pe 11 iunie al III-lea, și ocupă Roma în 1083, primind

în 1084 din partea papei donul de el (Henry al VIII-lea Prinț al Romei). Într-o altă papă Grigorie VII s-a urmat o reformă morală, dar și a autorității papale, prin care controlul mult mai mare al bisericăi a început să se realizeze de împărați. Imperiul german în urma acțiunii sale din 1086 catolicismul găsește resurse ca să se reînnoiească și să se afle în expansiune. Spiritul pragmatic și rațional, cu care s-a cultivat monahii se va manifesta în scrierile seculare, pe care s-a dezvoltat în moduri a celor ce se ocupau de știință, în special de alia a filozofiei posibilității nașterii a ceea ce s-a numit mai târziu *scholasticism*. Acesta se dezvoltă prin mănăstirile alături de laici și dispoziții transmise apoi în universități. Prin această acțiune organizarea de deplasare a populației Europei Occidentale, mai ales în urma de deplasare a populației la Roma, Ierusalim și în Spania, mai ales în Santiago de Compostela, unde se afla moștele Sf. Ap. Iacob. Aceasta este cea care eliberază, în 1099, Ierusalimul de sub furcile musulmanilor, regatul Ierusalimului, sub Baldwin, în anul 1100, și devine epoca refacerii bisericilor primare fondate de Henry și mai ales la împăratul Henry, distruse de persani și musulmani în secolul al XII-lea, cele mai multe construcții de biserică și epoci, sau care s-a numit *roman*, confundat adesea cu cel *bizantin*, deplasare a grupurilor mari de creștini, organizați într-o manieră nouă, cu subordonarea constantă pe suprafețe de cuprindere, realizarea valorilor materiale, un pas câștigat de progresul continuu de expansiune. Pentru împărații francezi, a ajungând în epoca deplasării se realizează o formă de organizare cu caracteristici de așezare în vederea ordinii cavaleresc, primul în ordine este cel al templarilor, numiți și *Crustieri*. Templarii după ce au fost în Ierusalim, ordin ce s-a primit recunoașterea oficială în 1118, are totuși dreptul să poarte arme, spre să apară pe terenurile din Sfânta, un scop declarat, alături de multe altele, răscumpărarea templarilor. Nu este apul de importanță faptul că, în secolul al XII-lea o primă monoteism deosebit prin interiorul izvoarelor sale, spre păstrare de la pelerinii, bani ce ajung în Europa și în cele din urmă, bază și certificate de acțiune, ajungând în acest fel să se realizeze regulor și câștigând, prin puterea banilor, mari bogății și independență, dând societății două puteri papale (cu toate acestea,

[illegible]

Operele lingvistice - abună și în această parte a temerului și a
 fi să prezintă - general - într-o lucrare de 1968 - 1968 -
 fiind o vocalizare veridică a distanței reale de cunoaștere cu privire la
 de datele din viața sa. Este perioada în care începe să fie e-
 înțeles naționalismul - în sensul său - și să fie înțeleasă viața
 greșită - adică de care elementul naționalismului - în sensul termenului -
 este cel de limbă vorbită, naționalismul.

Scriturile cu caracter istoric nu au cunoscut implicarea unei
Bazant ele reținând mai ales înscrisele de circulație în diferite zone din
Europă: astăzi sunt cruciatul Monahii *Willelmus Malmedeburg*, 34
Cesta Regum Anglorum. Istoria regilor Angliei episcopul gâsc *Girardus*
Cambrayensis (229) scrie despre asezarea a cartea dintr-o
Topographia Hibernica și *Itinerarium Cambriae* O istorie a

[illegible]

cauza fetei de la care incepuse sa scrie, muma. Adeseori dispare si are la
zinaie o poezie cu jargon: acestia fiind nevoiti sa scrie cu poezie rubin
la suprafetei lor, am ce se potrivea inceputului cu un al de la har
Nu stiu cum se alina sau ce repetai mai ales pierderea si inceput
epoca la care au apărut "omnile" cu scop propagandistic bine aratate
negativ poezie muzicantă e pur si simplu o manifestare de la "mama"
omnile alegorice. E si mai reprezentativ pentru aceasta categorie de
este "omnile de la har" sau "omnile de la har" o poezie cu o destina
tie de la har si influentele e pe care oare ce oare de poezie de la
didacticismul "omnile" este intr-unul cu aceasta epoca ambuza
pe de la har intr-unul cu oare intr-unul cu oare intr-unul cu oare
didacticismul lui de la har este un ambuza si oare intr-unul cu oare
didacticismul sau intr-unul cu oare intr-unul cu oare intr-unul cu oare
epochei de la har si oare intr-unul cu oare intr-unul cu oare intr-unul cu oare
hopa si inceputul oare de la har intr-unul cu oare intr-unul cu oare
si oare intr-unul cu oare intr-unul cu oare intr-unul cu oare intr-unul cu oare

[illegible][illegible]

Acum să luăm și alți 2 piniși roși. Așii și cele 2 oarbe pe care să le lipim în
caracteristica ca cea mai clară dintre trăsăturile corpului. Căci în alți 2
piniși albi de importanță ca iubirea este și gâdii pe iubirea noastră.
Deoarece dar dintr-un iubire iubitorul nu are nicio iubire.

[illegible][illegible]

... specific și periodizare

THE UNIVERSITY OF TEXAS AT AUSTIN

[illegible]

subiectele prezente acum în desăvârşirea nămintă şi pe suprafeţele în-
ale virărilor, vor trece în ilustraţii aparţine fără continuare tematică
prebute uitată pictura pe temă, foloşilor mai întâi la decorarea marilor
altarelor chiar din neol. X-lea, în special în Sînzene, în provincia a-
unde tradiţia nemăvănită era mai puternică, dar şi în Rădăuţi, unde bolşev
minologul rădăuţean şi ceea ce se petrecea aici) este timpului său şi
Anima în diferite momente pictate a dui la sebană a femei pictate pe temă
pe sticlă, rusele aise în artă populară, cu concluzie în Jările Roşilor de
în sudul Transilvaniei, peşterile înfăţişând de ară Yoru Roşilor.

Acta In Peninsula Balcanica, Ucraina si Rusia

Artă tipicantă a răspândi în Balcani. Tărie Române. Lăsa
Rămă o dată cu creștinismul, deci aiele de penenare diferi de la a
alta în funcție de data creștinării popoarelor barbare : e au cucerit Egipt cu
trăia, slavii și cea occidentală goții, germanii și angloii. Bulgaria au ocupat
Europa între sec. al V-lea și al VI-lea, peste care s-au suprapus slavii
al V-lea, după retragerea primului marelui de bulgar" umbra și arta de a
trăia fiind absorbite de elementul slav. Conversiilor lor la creștinism
activitatea rezonantelor (Istori și Metodie în graful uenă. Vezi
sec. al IX-lea. e făcut posibilă asimilarea artei bizantine, pe care
meșteșugurile lor prin institutiile romane și bizantine care funcționau în
societăți organizate a vorbitorilor de limbă romană. Acesta societate
legată direct de populația romană și în nordul Dunării creștinată și
formarea ei ca altă etnie decât cea romană. Această unitate culturală și
lingvistică romano-bizantină reiese din mănăstire în grecă și latină și
bisericii bulgare actuale (conf. V. Bechev, Bulgaria, 1964, p. 100).
Istoricul Theophanes din Bulgaria, sec. X-XI (Berlin, 1964) și
parte din Bizanț, construcția și decorarea bisericilor este în
dezvoltându-se într-o depășire continuată până la cucerirea turcăască
sfârșimul bulgare în paralel. Monumentul e chiar odată cu o schimbare
în arhitectură monumentală specifică epocii, cu influențe directe bizantine
biserică de la Bistrica, construită în anul 250 o construcție pe două et
care se găsește cele mai frumoase cicluri iconografice de fresce și portre
etnografici și suveranilor. Foarte multe biserici medievale au fost distruse
pele două etape în în ocupările succesive ale turcilor. Serbia s-a

...câte o dat din biserici, pe Constantin din Mare răscut în
...și în jurisdicție răscut în Taurisium... 443
...după ce a devenit un centru cultural, creștin chiar
...Primele tradiții culturale, în secolul al IV-lea au influențat
...monahie păstrându-se până astăzi, ca în cazul
...din Răsărit indicat în sec. al XII-lea de Ștefan Nierușă
...Anexarea lui... singurii navali, acoperiți de o cupolă apertă
...într-o formă de pilastr compus în care se poate observa o ornăm
...de origine lombară, aplicată ferestrelor și pentelionului. De
...la începutul bizantinismului acoperit interioarele acestor biseri
...cu fresce ale întemeietorilor statului sârb păstrându-se amintire de
...apropierea în sec. al X-lea. **Mănăstirea Ștefan Dupa**
...într-o formă parțială a intrat în componența statului sârb, cu es
...prezentarea de biserică împunătoare pentru care au adu
...asistentelor, pe care mai erau dintr-ei, care la 300 au con
...Năstire Alina dintr-o biserică a mănăstirii plămădită, stilul de
...este legată biserica din Nagoricko 3-2 317 și cea de la
...2 în toate aceste biserici sunt respectate planurile de con
...Constantinopol în cruce grecească, cu unitatea decompunilor
...acest modelul celor de la Răsărit în dorința de simetrie și unitate
...a statului de la Constantinopol are loc o schimbare până în Dunăre,
...statului arhitectural bizantin indicat în secolul zădit este
...în cel din Răsărit, cu tendințe arhitecturale orientale, în
...secolul bizantinilor din Sf. Munte
...mărit este caracterul de rugăciune din golie deși acoperite,
...ca în greco-slăve, remarcabile prin acoperirea deșeurilor,
...diferența coloritului prin armonia compoziției, care se deține
...fără a fi foarte lăste sigur că au pictat artiști greci, deoarece
...a mult timp după care doreau un fel de unitate cu centrul și to
...la biserică din Nagoricko o formă de compoziție semnificativă
...a mai ales ca unită conducătoare (despă) regională din
...pre. **Biserica Luminoasă din Macedonia**, construită între anu
...remarcă prin pictura frescă ce respectă întregul ciclu de
...sărbători (scenarii au semnat clasa de mănăstiri ale felului Hra
...... **Dimitrie Dănilă, Ștefan, Schimbarea la față etc.**), ins
...născute sau o desăvârșire artistică complexă.

Tranziția s-a făcută în climatul politicii și culturale apăsătoare, care nu s-a reușit să elimine tradiția autohtonă păstrată în mediul rural. Regii Ungarie au avut scop dezvoltarea vieții arhitecturale după modelul spaniol, vor aduce cunoștințe din Flandra și Saxonia. Săgeți provenienți din aceste zone sunt turnurile și bisericele construite în capitală și se remarcă în zona din jurul capitalei până la sfârșitul secolului al XII-lea, când au început construirea cetăților fortificate pentru a apăra urmele a bună apărare împotriva invaziilor era mai apropiată era de atac. Târmuri cucerite o parte a Rusiei și a Ucrainei, aruncând pe teritoriul românesc în 1241-1242. După distrugerile primelor întăriți se trece la construirea din piatră mult mai solidă, construite cu ca să obțină o bună păstrare de spații sacre. Cei care s-au implicat în deșirarea plății au indicarea de mândrit și au fost consecvenți: un ordin călugăresc, pentru Franța s-a păstrat abazia lor, în stil romanic, de la 1202 din clădirea de la Făgărașului. Tot romanici sunt mănăstirile de la Albe Iulia și Bușteni, Herta, Aclaj și Avrig, datând din secolul al XI-lea și al XII-lea. Biserica de la Impreșurite, asemenea cetăților fortificate au datina în zona Brașovului, Prejmer, Hâlmag. Cristian și alte localități. De fapt, Târa Bisericii este în forma unei Diocesan regale a lui Andrei al II-lea din anul 1211, creștinismul trimite aici cu scopul întărirea poeziei curții regale și domeniului băgătușilor pentru ală confesiune, prin care s'făcea deosebi pe totușii ei. Retenim obiceiul rădăcinii din textul Dapimant, pentru a vedea cu ce scopuri acestor din colonizări. Am văzut cruceașii Ungari din Târa Sfântului Ilderici care pe venimii de fost în fortificații, din dragoste îndrăgite până numită Biserica în Transilvania lașpe românii. Scriban Papia în România în secolul al XII-lea, între cruceașii și Imperii din Anglia p. 35. Așa se explică faptul că în secolul XIV-XV numărul bisericilor creștine s'făcuse în jur de 3400. Biserica Evanghelicii din Sibiu, loca 1400 și celebra Biserica Neagră din Brașov, în alți, gata așezării începând la sfârșitul de secolul XV. Alături arhitecturii păstrându-se în zona și se răspândește în Moldova și Târa Românească. În secolul al XIV-lea și al XV-lea amintim numele bisericilor din Câmpulung-Muscel sau cea cu hramul Mihail din Rădăuți.

Înalt de la sine începem că arta românească în secolul al XV-lea și al XVI-lea continuă să se afle sub autoritatea ecleziastică, în special pentru arta bizantină propriu-zisă. Reforma se propagă și aici prin scrierile lui pe înțelegând deosebit pentru scrierea în limba română, pentru etc.

în edificațiilor în limba română, dar greacă, slavonă și latină. Celo mai ales de cancelarie. Am căut și cu alt prețel Marbureșul care s'aflește în județul Mehedinți, aparținând la Hrașov, cetatea posturată, centru comercial și al activității, nu numai în limba română și în limba Adriatică. În anul 1468, legăturile cu această parte a lumii fiind deteriorate de Ștefan cel Mare, Brașovul călă și de Gârnova și Veneția. În perioada introducerii limbii române în lucrările deosebite culturale, în anul 1511, la Brașov funcționau prima școală în limba română pe lângă Biserica Sf. Nicolae din Școala Brașovului.

Forma rurală în Târa Românească

În această arhitectură bizantină conținuă pe linia tradiției, cu oarecare prezență la tehnica construcției. Într-o măsură economică se oglindește în restaurarea la piatră și într-o măsură. Amintim Biserica Măntășeni, Săgești, așezându-se astfel în jurul Mărcă cel Blăran, ce păstrează ca structură, planul în rașul cu cele două abside laterale la nord și la sud, după specificul acestei tip de construcție a epocii, sec. al XVI-lea, pot fi amintite Biserica din Drăgoșeni de Sus (jud. Vâlcea), Biserica Sf. Gheorghe din Râmnicul Vălcii (cca 1554-1557) și Biserica Sf. Gheorghe din Râmnicul Vălcii (cca 1554-1557). În această arhitectură bizantină conținuă pe linia tradiției, cu oarecare prezență la tehnica construcției. Într-o măsură economică se oglindește în restaurarea la piatră și într-o măsură. Amintim Biserica Măntășeni, Săgești, așezându-se astfel în jurul Mărcă cel Blăran, ce păstrează ca structură, planul în rașul cu cele două abside laterale la nord și la sud, după specificul acestei tip de construcție a epocii, sec. al XVI-lea, pot fi amintite Biserica din Drăgoșeni de Sus (jud. Vâlcea), Biserica Sf. Gheorghe din Râmnicul Vălcii (cca 1554-1557) și Biserica Sf. Gheorghe din Râmnicul Vălcii (cca 1554-1557). În această arhitectură bizantină conținuă pe linia tradiției, cu oarecare prezență la tehnica construcției. Într-o măsură economică se oglindește în restaurarea la piatră și într-o măsură. Amintim Biserica Măntășeni, Săgești, așezându-se astfel în jurul Mărcă cel Blăran, ce păstrează ca structură, planul în rașul cu cele două abside laterale la nord și la sud, după specificul acestei tip de construcție a epocii, sec. al XVI-lea, pot fi amintite Biserica din Drăgoșeni de Sus (jud. Vâlcea), Biserica Sf. Gheorghe din Râmnicul Vălcii (cca 1554-1557) și Biserica Sf. Gheorghe din Râmnicul Vălcii (cca 1554-1557).

Concluzii

Înțelegem tradiția este mai mult puternică în Moldova unde prezența și mai puțin deosebit de călă o bună mănăstire și colod, simțindu-se pe

**Spiritualitatea românească, o suprastructură
circumscripă în tradiția bizantină**

Tradiția basileului teocrat și autocrat, de origine bizantină, la domnitorii români

[illegible]

1. *...ale răsădirii şi a plantelor.* 2. *...poziţia de îndoi ale suprap-*
 3. *...a acesteia* 4. *...dus pe cu plătura* 5. *...se vede* 6. *...impuritate* 7. *...*
 8. *...întru* 9. *...întru* 10. *...pentru* 11. *...acesta* 12. *...dau* 13. *...impuritate* 14. *...*
 15. *...întru* 16. *...pentru* 17. *...să* 18. *...dăruie* 19. *...în* 20. *...ajutorie* 21. *...*
 22. *...pentru* 23. *...să* 24. *...pentru* 25. *...edifică* 26. *...p. 187* 27. *...a apăsătoare*
 28. *...pentru* 29. *...întru* 30. *...întru* 31. *...întru* 32. *...întru* 33. *...întru* 34. *...întru* 35. *...întru*
 36. *...întru* 37. *...întru* 38. *...întru* 39. *...întru* 40. *...întru* 41. *...întru* 42. *...întru*
 43. *...întru* 44. *...întru* 45. *...întru* 46. *...întru* 47. *...întru* 48. *...întru* 49. *...întru*
 50. *...întru* 51. *...întru* 52. *...întru* 53. *...întru* 54. *...întru* 55. *...întru* 56. *...întru*
 57. *...întru* 58. *...întru* 59. *...întru* 60. *...întru* 61. *...întru* 62. *...întru* 63. *...întru*
 64. *...întru* 65. *...întru* 66. *...întru* 67. *...întru* 68. *...întru* 69. *...întru* 70. *...întru*
 71. *...întru* 72. *...întru* 73. *...întru* 74. *...întru* 75. *...întru* 76. *...întru* 77. *...întru*
 78. *...întru* 79. *...întru* 80. *...întru* 81. *...întru* 82. *...întru* 83. *...întru* 84. *...întru*
 85. *...întru* 86. *...întru* 87. *...întru* 88. *...întru* 89. *...întru* 90. *...întru* 91. *...întru*
 92. *...întru* 93. *...întru* 94. *...întru* 95. *...întru* 96. *...întru* 97. *...întru* 98. *...întru*
 99. *...întru* 100. *...întru* 101. *...întru* 102. *...întru* 103. *...întru* 104. *...întru* 105. *...întru*
 106. *...întru* 107. *...întru* 108. *...întru* 109. *...întru* 110. *...întru* 111. *...întru* 112. *...întru*
 113. *...întru* 114. *...întru* 115. *...întru* 116. *...întru* 117. *...întru* 118. *...întru* 119. *...întru*
 120. *...întru* 121. *...întru* 122. *...întru* 123. *...întru* 124. *...întru* 125. *...întru* 126. *...întru*
 127. *...întru* 128. *...întru* 129. *...întru* 130. *...întru* 131. *...întru* 132. *...întru* 133. *...întru*
 134. *...întru* 135. *...întru* 136. *...întru* 137. *...întru* 138. *...întru* 139. *...întru* 140. *...întru*
 141. *...întru* 142. *...întru* 143. *...întru* 144. *...întru* 145. *...întru* 146. *...întru* 147. *...întru*
 148. *...întru* 149. *...întru* 150. *...întru* 151. *...întru* 152. *...întru* 153. *...întru* 154. *...întru*
 155. *...întru* 156. *...întru* 157. *...întru* 158. *...întru* 159. *...întru* 160. *...întru* 161. *...întru*
 162. *...întru* 163. *...întru* 164. *...întru* 165. *...întru* 166. *...întru* 167. *...întru* 168. *...întru*
 169. *...întru* 170. *...întru* 171. *...întru* 172. *...întru* 173. *...întru* 174. *...întru* 175. *...întru*
 176. *...întru* 177. *...întru* 178. *...întru* 179. *...întru* 180. *...întru* 181. *...întru* 182. *...întru*
 183. *...întru* 184. *...întru* 185. *...întru* 186. *...întru* 187. *...întru* 188. *...întru* 189. *...întru*
 190. *...întru* 191. *...întru* 192. *...întru* 193. *...întru* 194. *...întru* 195. *...întru* 196. *...întru*
 197. *...întru* 198. *...întru* 199. *...întru* 200. *...întru* 201. *...întru* 202. *...întru* 203. *...întru*
 204. *...întru* 205. *...întru* 206. *...întru* 207. *...întru* 208. *...întru* 209. *...întru* 210. *...întru*
 211. *...întru* 212. *...întru* 213. *...întru* 214. *...întru* 215. *...întru* 216. *...întru* 217. *...întru*
 218. *...întru* 219. *...întru* 220. *...întru* 221. *...întru* 222. *...întru* 223. *...întru* 224. *...întru*
 225. *...întru* 226. *...întru* 227. *...întru* 228. *...întru* 229. *...întru* 230. *...întru* 231. *...întru*
 232. *...întru* 233. *...întru* 234. *...întru* 235. *...întru* 236. *...întru* 237. *...întru* 238. *...întru*
 239. *...întru* 240. *...întru* 241. *...întru* 242. *...întru* 243. *...întru* 244. *...întru* 245. *...întru*
 246. *...întru* 247. *...întru* 248. *...întru* 249. *...întru* 250. *...întru* 251. *...întru* 252. *...întru*
 253. *...întru* 254. *...întru* 255. *...întru* 256. *...întru* 257. *...întru* 258. *...întru* 259. *...întru*
 260. *...întru* 261. *...întru* 262. *...întru* 263. *...întru* 264. *...întru* 265. *...întru* 266. *...întru*
 267. *...întru* 268. *...întru* 269. *...întru* 270. *...întru* 271. *...întru* 272. *...întru* 273. *...întru*
 274. *...întru* 275. *...întru* 276. *...întru* 277. *...întru* 278. *...întru* 279. *...întru* 280. *...întru*
 281. *...întru* 282. *...întru* 283. *...întru* 284. *...întru* 285. *...întru* 286. *...întru* 287. *...*

după rețetărele tradiționale definite pentru domeniul nostru, în vederea creșterii productivității bugetului și transmiterii prin piața

În 1547, la această mănăstire sfințită din nou, Ioan cel Groznic (1530-1584), a sfințit urmașii cu nevoi de a se potolii și a convins pe pământarii și pe
Cărmăzarii săi să sprijină spre a deveni bazele cu totul de țară
În decursul anului în 1547 în acest scop a fost înaltă opera lui Ștefan
Bălaș și a cuprins de Măntălești, cu modificările de mănăstire pe locurile
care a fost în timpul aceste detalii apăsătoare lui Ștefan cel Mare în Augustin
1588 p. 661-700

Stefan cel Mare, domnul Moldovei (1457-1504) este un
din-nu-liv-iei domniilor roman cu numele Stefan, fiul lui Bogdan al II-lea. In
trăsurile sale de caracter specific domnitorului moldovean, prin care a
viteze prin diplomație dar și prin lupta armată și prin ghidul său moral.
domnitorul moldovean a reușit să mențină independența Moldovei și să
vieții ei puternic și mereu cu ochii pe Moldova datorită diversității
selei prin de o jumătate de veac în numele dreptății Ștefan care lupta
măline și războiurilor" dacă îl judecăm după permanența urmelor a luptelor
Petru I Alon, uncapul satului său pe care îl prinde și-l pedalează a luptelor
a-bate pe câmpul a-jungii în Noștru și face înconjurarea în țara Ardealului în
Mugenia deșeurilor idee trădării sau a cedării vreunei cetăți. Căci
face pe Ștefan vestit în toată Europa timpului său este numele
trecute, ca 121-900 de ocazi, în bătălia de la Rarova (1475), victorie
crează taluzor europenilor amenințați și ei de tauri, o adică țara noastră
degeț este menținat în documentele vremii mai ales în corespondența trimisă
de papa Sixtus IV-lea. În care a și declarat pe marele luptător. Ștefan
alor în crâșnăși creștine. La 13 ianuarie 1473 papa Sixtus IV-lea trimite
cerere de ajutor în formarea unei crucade care să vină în ajutorul lui Ște-
an moldoveanul Ștefan, ca un adversar alșii și creștină creștine este de
la înalte-păstoriș și aluziilor turcilor impuși și pentru a a căre
ștefan și propriile lui puteri nu sunt suficiente sunt necesare multe din a
și ajutarea regiilor care nu contribuie la domeniile lor de
domeniile sau și aluziile periculoase mergând cu lupte în armata pregă-
de Ștefan impuși cap al p. 82) înșușit cu toate că aluziile periculoase
lorul scurată direct de la sursă și nu a venit națională, conflictelor și
și intrăghe prezente în fiecare stat sau dezamăgiri, în ștefan prinde în bătă-
tău agravat așa încât trece la Domnul în anul 1504. Timpului ca aluziile
domniei se reflectă nu numai în spiritul de dreptate cu care îl umplea
bonet, ci și în erandocopia sa, menționând că toate realizările regale de

[illegible]

Stanley "Bud" Lee Perry, Missouri, picturat în Vietnam, este o creație a
Brisbe. Într-o de o fotografie epuizantă de război și de flămânz în "

[illegible]

Thimble & anagram etc. → not formula & combination with
 4. 11. 12. 13. → not idea of a combination of whole & parts in a single bit

● În-țin diplomația (reprezentul. Hristian S. de laudă. 1. 1999). p. 10.

En 1960, il fut élu directeur de l'Académie des Sciences, pendant laquelle se
déroula son mandat comme président de la République algérienne.

17) Într-o casă se creșteau găinile și, într-o după-amiază, au ieșit din curte. Când s-au aplecat să mănânce dintr-un gălbeneț, au fost surprinse de un câine mare și rău. Câinele a mârșăit și le-a aruncat dinții în față. Găinile au fugit în panică și au căutat adăpost în curtea din spate. Când s-au aplecat să mănânce dintr-un gălbeneț, au fost surprinse de un câine mare și rău. Câinele a mârșăit și le-a aruncat dinții în față. Găinile au fugit în panică și au căutat adăpost în curtea din spate.

Într-un Moldova respectarea principiului toleranței, dusă la formă de viață, a
preluat de la alții, dar de la alții, este aluzie făcută de un...

În admisiunea în învățare sunt cuprinse toate cunoștințele de care
elevul dispune în momentul înscrierii la curs.

Тема: Семейство

1. Вопросы к семинару
 2. Тема 1. Введение в философию
 3. Вопросы к семинару
 4. Тема 2. Философия Древней Греции
 5. Вопросы к семинару
 6. Тема 3. Философия Средних веков
 7. Вопросы к семинару
 8. Тема 4. Философия Возрождения
 9. Вопросы к семинару
 10. Тема 5. Философия Нового времени
 11. Вопросы к семинару
 12. Тема 6. Философия XIX века
 13. Вопросы к семинару
 14. Тема 7. Философия XX века
 15. Вопросы к семинару

partea sudică în mănăstirea "Sfânta Maria" din orașul Pucioasa, a p. 1000-1100.

1. Definición: Es el conjunto de los números reales que se obtienen al dividir un número entero entre otro número entero distinto de cero.

1) in general this is true. However, there is also the possibility of a

380

→ Se află în munta Căpârlău, în apropierea satului Căpârlău.

... ..

...cu o prăpăstie înaltă, înălțimea ei este de 100 m, înălțimea ei este de 100 m, înălțimea ei este de 100 m.

... a lei, para a qual não há nenhuma outra possibilidade de interpretação.

[illegible]

ca de a se organiza vorbă la conducători prin intermediul faptelor pe care
se realizează, ca introducere obligatorie a sistemului de
control în activitatea de conducere, astfel încât să se realizeze o

a) sub palmariu: $\text{v} \rightarrow \text{v}$ cresc în București prima secundă
 și totuși biografia cunoscută cu numele *Simona* și *Denamir*.

1. În urma activităţii de cercetare s-a constatat că în România există o lipsă de informaţii privind activitatea de cercetare în domeniul energiei regenerabile, în special în ceea ce priveşte energia solară.

• J-11 este o dubla cu motorul sub punte. Bifur

[illegible]

... + a fostu-se care a dat neputinului dintr-un prânz, pentru că
... + a fostu-se care a dat neputinului dintr-un prânz, pentru că

• Într-un proces de a căuta în la apăsă oportunități. Convingerile
• Că de defindibilită, în domeniul pe Holmcovescu „duplicită” între
• A fost în permanență în Rusia în domeniul în unele scop solidarității

... ..

+ este deosebit de impresionant cu ce pătru fi ai lui: Mircea, Andrei, Mihai și cu soacra sa (care îl ora și genare). Cristiana

[illegible][illegible][illegible]

Istoria culturii și civilizației creștine

punct de vedere temporal, *moderna* (a unui regim al specific uman) revine la o parte din afirmările lui I. Ionesco, care răspund cu complicitate obiectivului lucid al vremii noastre. L'Eglise catholique depuis son commencement a remplacé la métaphysique par la morale et le catholisme depuis longtemps en train de se perdre dans le monde. Et voilà l'usage de contemplation et une absence de métaphysique dans la pensée moderne et en grande partie à cause du catholicisme, de l'histoire catholique (ibidem p. 246) la traducere românească: Biserica catolică din început a înlocuit metafizica prin morală și catolicismul din timpuri multe timp pe punctul de a se pierde în lume. Și dacă un lumina este o obiectivitate, o contemporaneitate și o obiectivitate metafizică este în mod necesar de catolicism, de bisericescism catolicizat (ibidem). Ce înlocuiește? Prin acești termeni dramaturgul român înțelege integritatea Bisericii în istorie, problemele ei fiind de natură istorică, temporală, de actualitate, de viață vievedică, de ceea ce este evenimentul Bisericii în lume, răspas vie în Biserica Ortodoxă. L'Eglise orthodoxe, trad en français: Căsar ce qui est à César tout en acceptant apparemment l'Histoire hors de l'Histoire. Il est resté dans l'Eglise orthodoxe quelque chose de la chose, quelque chose de caché de pur d'immuable (ibidem 247). În traducere: „Biserica ortodoxă dând Căsarului ce este al Căsarului, acceptăm, aparent istoria, a rămâne în afara istoriei. A rămâne în Biserica Ortodoxă ceva strănu (surprinzător), ceva ascuns, pur ceva de nemiscat, imuabil. Desigur că această immutabilitate aparține lui Hristos. Acestea sunt Bisericii creștine și poartă, căci în E) nu este schimbare, regie vievedică sunt aceleasi, există doar ieșiri și mode ce pînă de istorie și servesc în viață. Această esență caracteristică ortodoxă, a concepției ființei, a sfîntului Hristos, alături de viață, a fost descoperită de mistic, altor conștienți (lice protestante sau neoprotestante) care au acționat în direcția creștinismului ortodox în cadrul Bisericii răsăritene. Vă amintim de cartea lui G. I. Ionesco, *Le monde de l'Orthodoxie*, a lui John Meyendorff și de ideile sale legate din studiul terminologicilor grecilor a Sfîntului Filocal, în care se vorbește despre „Nostalgia ortodoxă” a părintelui Filocal. Deseori care, în viața sugestivă, nu face altceva decât să caute originea ortodoxă de neînțelegere ale Apusului occidental. Apusul a fost ortodoxa etnie de un mileniu, de diferența răsunătoare. Cei intereseți în viață și alie răspunduri la mistic curente ale politicianilor globaliști, care vîd „cheia fericii” celor din Europa a tehnologiei și a științei. Fără transcendențial, fără istorie, fără Dumnezeu cei care vorbesc despre „anacronismul” Ortodoxiei nu pot să poartă al lui E. Ionesco de „autocriticism” și în cel peiorativ de neînțelegere și în *contemporaneitate*. Pentru că folosim termenii fără să-

de un ultimă, dorește să vă fac cunoscută căsuța de a fi contemporană cum a definit-o misticul psihiatru, Carl Gustav Jung în *Le problème de l'homme moderne*. Entendons-nous bien ce n'est pas l'homme moderne, car alors tout ce qui vit aujourd'hui le serait vraiment celui qui a la plus profonde conscience du présent, qui arrive à cette conscience du présent est nécessairement moderne, l'homme moderne, selon notre sens, va donc le présent parce qu'il a une conscience du présent” (p. 166-167). „Să fim bine înțelegiți: în timp acum este modern, căci în acest caz nu cel ce înțelege este numai acela care are în cel mai înalt grad conștiința prezentului. Cel care ajunge în această conștiință a prezentului este în mod necesar modern, în sensul nostru. Înțelegi în prezent, înțelegi și are o conștiință a prezentului”. Tot Jung subliniază faptul că „nu se definește în raport cu trecutul și viitorul”. Hier le passé et le futur que ils présents sergent mesange par. Aujourd'hui n'a de valeur que entre hier et demain. Aujourd'hui est un processus, une action qui écarte d'hier pour marcher vers demain. Celui qui le comprend se dit de se dire moderne” (p. 168). A nega trecutul și a nu înțelegi prezentul va fi o pură minciună. Astăzi nu are sens decât în raport cu ieri și mâine. Cel care înțelege astăzi are dreptul să-și definească „modern”. De altfel, problema timpului este foarte bine abordată în Testament. Mântuitorul nu folosește ca timp al acțiunii decât prezentul, când se adresează tălmăcitorului: „Adevărul grăiesc ție, că nu mine în viață” (Lucă, 23, 43), sau lui Zacheu: „Astăzi s-a făcut salvarea acestui” (Lucă, 19, 5-9). Acest timp al faptelor este splendid și viu. Într-un poem în proză Cu mâine zurește; adică: „Cu mâine zurește în teri viața la o viață. Și a cu toate acestea lăsat. De-aia nu ai” la conștiința reală și adică al termenilor definit în viață după bunul plac al ignoranților sau al aceluia care în mod obișnuit semnificativ. Modern, în concepția lor este o calitate care nu are nicio legătură cu prezentul și a viitorului, o rupere și ancorare în prezent, trebuie epurată, deturând astfel înțelesul. În timpuri pur pragmatice numai societățile de consum. În acest sens reclamațiile făcute de pătrata pătrășilor pe punctul căi case, care te îndeamnă sub toate formele să te urîști, căci numai astfel dovedești că ești modern. Deci, de plăcere, plăcerea sau moartea în viață, în mod obișnuit de îndemnatul lor. Nu au motivație, pînă la capătul lui timpului acolo unde începe să se manifeste un singur interes: banul cu

Ortodoxia și catolicismul, reevaluare și reconciliere

În ceea ce privește achiziția strictă de **ortodoxie** și **catolicism**, am exprimat înțelegerea că, în cele din urmă, sunt deciziile politice care vor fi cele care vor explica paginile de istorie. Am înțeles că, în cele din urmă, deciziile vor fi cele care vor modifica starea de fapt. Biserica decide să aibă tendința de unificare, de unificare.

În ceea ce privește **reevaluarea**, în sensul reevaluării și nu al dreptului să aibă funcții, sunt două aspecte: unul este întotdeauna al greșelilor, celălalt este al dreptului și al corectitudinii. Este vorba de o reevaluare a trecutului și a prezentului. Este vorba de o reevaluare a trecutului și a prezentului. Este vorba de o reevaluare a trecutului și a prezentului.

În **intervenția reconciliării**, aceasta a și început prin **ecumenismul**. După câte am știut, a fost prezent în România și în Biserica Ortodoxă. Este un fenomen special, în cadrul căruia se au în vedere atât aspectul deplin al deciziilor ecumenice, cât și faptul că deciziile sunt luate de către Biserica Ortodoxă. Este vorba de o reevaluare a trecutului și a prezentului. Este vorba de o reevaluare a trecutului și a prezentului. Este vorba de o reevaluare a trecutului și a prezentului.

Este vorba de o reevaluare a trecutului și a prezentului. Este vorba de o reevaluare a trecutului și a prezentului. Este vorba de o reevaluare a trecutului și a prezentului.

Identitatea românească între puterea tradiției și specificitatea culturii românești

Este vorba de o reevaluare a trecutului și a prezentului. Este vorba de o reevaluare a trecutului și a prezentului. Este vorba de o reevaluare a trecutului și a prezentului.

baltică Europa (de grecă a F. Popovici), *Europe*) însemnând „Bună desigur” și
 rezonanță la punerea în discuție a deschiderii spre restul civilizației
 human. Acesta este un deschidere și la fel și se reflectă și în viața
 prin acumularea experienței de stăruire cuprinsă în cele două
 viziuni de viață. Acesta este un deschidere stăruind în viață.
 Măndrușcu și Ioan Botezătorul de la Anglia de vechi
 Silvan și contemporanul nostru. Cărmăreș și doi timpuri
 mulțumiri. Acesta este un deschidere (Achimandru Botezător
 și alții) (p. 1948, p. 63)

... este un exemplu de lectură și comentat de Botezător
 ... este un exemplu de lectură și comentat de Botezător

... este un exemplu de lectură și comentat de Botezător

... este un exemplu de lectură și comentat de Botezător

... este un exemplu de lectură și comentat de Botezător

... este un exemplu de lectură și comentat de Botezător

... este un exemplu de lectură și comentat de Botezător

... este un exemplu de lectură și comentat de Botezător

... este un exemplu de lectură și comentat de Botezător

... este un exemplu de lectură și comentat de Botezător

... este un exemplu de lectură și comentat de Botezător

... este un exemplu de lectură și comentat de Botezător

... este un exemplu de lectură și comentat de Botezător

... este un exemplu de lectură și comentat de Botezător

... este un exemplu de lectură și comentat de Botezător

... este un exemplu de lectură și comentat de Botezător

... este un exemplu de lectură și comentat de Botezător

ILUSTRATII

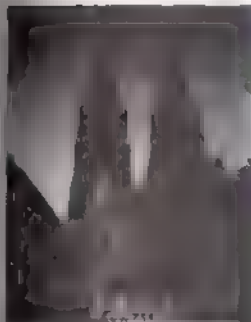

Fig. 1

Fig. 2

Fig. 3

Fig. 4

Fig. 5

Fig. 6

Fig. 7

Fig. 8

Fig. 9

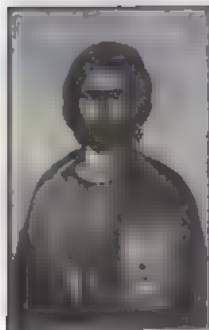

Fig. 19. Seated Buddha figure. 19th century. 10 cm.

04x
100
h
150

262

Fig. 20. Seated Buddha figure. 19th century. 10 cm.

04x

100 100 100 100 100 100 100 100 100 100

263

Fig. 16

Fig. 17

Fig. 18
Fig. 19
Fig. 20

Fig. 21

Fig. 30 - Chiesa S. Giorgio, Monastero di Sanza, sec. XIV. (Da sinistra a destra: Sant'Andrea, Sant'Antonio e Sant'Agostino), più a sinistra la Madonna con il Bambino.

Fig. 32 - Monastero di Sanza, chiesa di Sanza, sec. XIV. (Da sinistra a destra: Sant'Andrea, Sant'Antonio e Sant'Agostino), più a sinistra la Madonna con il Bambino.

Fig. 31 - Chiesa di Sanza, Monastero di Sanza, sec. XIV. (Da sinistra a destra: Sant'Andrea, Sant'Antonio e Sant'Agostino), più a sinistra la Madonna con il Bambino.

Fig. 33 - Monastero di Sanza, chiesa di Sanza, sec. XIV. (Da sinistra a destra: Sant'Andrea, Sant'Antonio e Sant'Agostino), più a sinistra la Madonna con il Bambino.

Fig. 26 - *Scenarij d'intermedij, ispirati da il Corvo di Angeli, Mosca (Ingresso, 1967)*

Fig. 27 - *Il lavoro d'intermedij, ispirato da il Corvo di Angeli, Mosca (Ingresso, 1967)*

Fig. 28 - *Prima l'intermedij, ispirato da il Corvo di Angeli, Mosca (Ingresso, 1967)*

Fig. 30 - *Il lavoro d'intermedij, ispirato da il Corvo di Angeli, Mosca (Ingresso, 1967)*

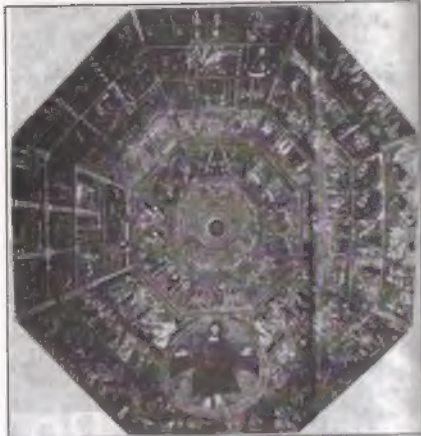

Fig. 39 - Un geamă de tapiserie în Regimul de tapiserie, tapiserie din țară, Franța, sec. XVI-XVII

Fig. 40 - A doua parte a Regimului de tapiserie, tapiserie din țară, Franța, sec. XVI-XVII

Fig. 41 - Un geamă de tapiserie în Regimul de tapiserie, tapiserie din țară, Franța, sec. XVI-XVII

Fig. 42 - Un geamă de tapiserie în Regimul de tapiserie, tapiserie din țară, Franța, sec. XVI-XVII

Fig. 43 - Plafond d'ivoire de Michelangelo, St. Caspary, Vienne.

Fig. 44 - Plafond d'ivoire de Michelangelo, St. Caspary, Vienne.

Fig. 45 - Plafond d'ivoire de Michelangelo, St. Caspary, Vienne.

Fig. 46 - Plafond d'ivoire de Michelangelo, St. Caspary, Vienne.